

Arabská pohádka

Simona Tošovská

Praha

2011

Obsah

Arabská pohádka I

Kapitola první – cesta za odpočinkem	6
Kapitola druhá – návrat domů	8
Kapitola třetí – cesta do minulosti	9
Kapitola čtvrtá – návrat do minulosti	12
Kapitola pátá – cesta za poznáním	14
Kapitola šestá – návrat s poznáním	18
Kapitola sedmá – cesta za prohlédnutím	19
Kapitola osmá – návrat s nadějí	21
Kapitola devátá – cesta za zapomenutím	23
Kapitola desátá – návrat	24
Kapitola jedenáctá – zpátky na orbit	26

Arabsko–evropská pohádka

Kapitola první – nohama na planetě, hlavou na orbitu, srdcem na Marsu	30
Kapitola druhá – odlet z orbitu na planetu – ale na kterou?	32
Kapitola třetí – dalekohled na vlastní střeše	34
Kapitola čtvrtá – vila Simeona a krasohled	35
Kapitola pátá – cesta do budoucnosti	36
Kapitola šestá – návrat do budoucnosti	41
Kapitola sedmá – život přes kopírák	44
Kapitola osmá – návrat přes kopírák	45
Kapitola devátá – návrat bez kopíráku	46
Kapitola desátá – konec bez kopíráku	46

Evropsko – arabská pohádka

Kapitola první – očima na obloze, nohama v prachu, rukama v zemi	50
Kapitola druhá – očima nad mraky, nohama v letadle, tělem v moři	51
Kapitola třetí – očima v srdci, rukama v těle, tělem v duši	52
Kapitola čtvrtá – oči v krvi, játra v těle, tělo v nervech	55
Kapitola pátá – játra, krev, nervy naruby	56
Kapitola šestá – oči, tělo, duše jedno jsou /někdy i krev, nervy a játra/	57
Kapitola sedmá – bez duše, bez těla, slepá	58

Simona Tošovská

Arabská pohádka

První vydání

Fotografie **Magdalena Kořínková**

Grafická úprava **Petr Vurma**

Tisk **TISKAP**, Na Louži 2a, Praha 10, www.tiskap.cz

Vydala **Talea, s.r.o.**, Praha 1, Národní 981/17, PSČ 110 00

www.arabsky.svet-stranek.cz

Arabská pohádka I

Hlad a láska určují veškeré lidské dějiny.

Budha

Věnováno všem mým kamarádkám a především:

kapitola třetí – cesta do minulosti, **kamarádce Mirce**, která tam se mnou byla,

kapitola pátá – cesta za poznáním, **kamarádce Ivě**, která tam se mnou taky byla,

kapitola sedmá – cesta za prohlédnutím, **kamarádce Evě**, která tam se mnou nebyla,

kapitola osmá – návrat s nadějí, **kamarádce Martině**, která tam se mnou taky nebyla,

kapitola jedenáctá – zpátky na orbit, **kamarádce Táně**, která tam se mnou byla i nebyla.

Arabská pohádka II

Kapitola první – zavřené dveře, zavřená okna, zavřená 62

Kapitola druhá – zavřené dveře, pootevřená okna, jarní 63

Kapitola třetí – otevřené dveře, otevřená okna, otevřená 65

Kapitola čtvrtá – dveře i okna dokořán, letní 65

Kapitola pátá – modré dveře, bílá okna, podzimní 67

Kapitola šestá – saker bab ou saker chebek /zavři dveře a zavři okno/, zimní 70

Kapitola sedmá – beránek Boží a lham aalouch, aosben, kaddid, jeld aalouch /maso, jitrnice, kotleta, kůže beránkova/, tradiční 72

Kapitola osmá – bouchající dveře, skřípějící okna, větrná 73

Kapitola devátá – odemčené dveře, zabeďněná okna, zasněžená 74

Kapitola desátá – dlouhá, široká a nekonečná 74

Arabská próza

Kapitola první – mlčící země, stojatý vzduch, spící drak a voda živá 78

Kapitola druhá – čerstvý vítr, dech draka, voda dravá a šepot země 79

Kapitola třetí – zlatá dračice, nový pramen, slunná země a letní bouře 81

Kapitola čtvrtá – arabská vichřice, probuzený drak, ohnivá země a mrtvá voda 82

Kapitola pátá – draci, bouře, poušť a oáza 83

Kapitola šestá – dračí stezkou, vodou i vzduchem 85

Kapitola sedmá – kruhy ve vzduchu, na vodě i v životě 85

Kapitola první

cesta za odpočinkem

Láska na první pohled je zároveň posledním pohledem rozumu.
Jean-Richard Bloch

Duben 2006

Jsem zoufale unavená. Minulé dva roky jsem střídavě trávila ve stresu z práce a ze svého osobního života. Víím, že nutně potřebuji odjet a hledám levnou dovolenou. Pojedu sama. Je mi 42 a rozhoduji se mezi Egyptem a Tunisem, kde jsem již jednou byla se svým synem. Jsem konzervativní a šíleně se bojím létat.

28. 4. 2006 – jdu si vyzvednout letenku. Jedu na Djerbu do hotelu. Vybrala jsem si ho kvůli bungalovům na pláži.

6. 5. 2006 – letím. Jsem jediná Češka, která je ubytovaná v tomhle hotelu. Mám bungalov s vyhlídkou na moře, pár kroků na pláž a daleko od turistů. Můj úžasný pokojíček má jedinou drobnou vadu na své arabské kráse, je s klimatizací. Jak později zjišťuji, je tato klimatizace chloubou místního hotelového komplexu, ale zřetelně chloubou postaršího data, což se projevuje v tom, že ráno funguje jako poplašná siréna varující před teroristickým útokem. Takže ráno v pět hodin vytřeštím oči, popadám svůj příruční kufřík a evakuuji se.

7. 5. 2006 – usnula jsem na pláži bez krému. Jsem spálená. Ovšem spálená v těchto podmínkách připomíná rajče, kterému naskákaly podebrané pubertální pupínky, prostě mám své tři „P“. To v žádném případě neodrazuje „místní obchodníky“ na koupi čehokoliv. Nesnáším je!

8. 5. 2006 – ráda bych jela na výlet, radím se s delegátem. Hlavně žádné kolektivní zájezdy. Otravuje mě stále jeden Berber z hotelu – myslí si, že je zábavný.

9. 5. 2006 – jedu na výlet na motorce s tímhle idiotem. Nechápu sama sebe, možná jsem příliš slušná v tomto světě, kterému ani trochu nerozumím. Naštěstí nemusím vytáhnout paty z komplexu. Seznamuji se s další Češkou a její dcerou. Jsou fakt prima, bohužel zítra odlétají. Povídáme si o našich dojmech. Na obloze vidím padák tažený za člunem – tak bych to chtěla zkusit a tak se bojím. Viděla jsem spoustu starších /a více nežli starších/ Němek se líbat s pěknými mladými Araby. Zřejmě tady frčí sexuální turistika. Jsem fakt šíleně spálená.

10. 5. 2006 – známá Š. odjíždí, ještě jsme se stačily opít místním vínem. Jdu spát a cítím se konečně trochu odpočínutá.

11. 5. 2006 – ráno jdu cvičit a plavat do bazénu. Přístup do moře je špatný. Pozoruji pár, tak o dvacet let mladšího muže, který na mě kouká a obtloustlou

Němku. Odcházejí, nese jí tašku. Zalézám na terásku k bungalovu a čtu si. Idiot z hotelu furt otravuje. Seznamuji se s mužem od vedle. Srbský delegát, snaží se mě okamžitě nacpat do postele. Jsem naprosto bezradná ve styku s muži, kteří nechápou, že žena není jen sexuální objekt. Celý den čtu Kosti mistra a pláču nad jeho osudem /Čína – 50. léta – revoluce/. V podvečer se jdu projít kousek po pláži. Vedle hotelu jsou vodní sporty a padák. Vracím se. Snažím se tvářit dostatečně nepřístupně ke všem otrapům na koních, s korálky a s cigaretami. Nechci se s nikým bavit, naštěstí nikdo nemluví anglicky. Vedle tabule s padákem je opřený nějaký mladý Arab. Zdraví francouzsky. Mám nacvičenou odpověď v angličtině – I dont speak french. Mluví anglicky, neotravuje a vypadá fakt hodně dobře. Povídáme si o padáku. Zve mě na rande večer a po večeři na pláž. Proč ne.

21.30 – vypila jsem hodně vína u večeře a těším se na romantický blábol. Sedíme u stolu na pláži před vodními sporty, měsíc svítí, moře šplouchá. Okamžitě vytahuji svou rodinu, svůj věk, své zkušenosti. Jsem blahosklonnou starší sestrou. Tahá mě do té jejich boudičky. Proč ne – miluji dobrodružství a jsem si sebou jistá. Líbá mě – teda, ten ale líbá dobře! Utíkám z boudičky do hotelu a trávím žhavou noc sama se sebou.

12. 5. 2006 – ráno jdu plavat, předtím se ještě snažím rozmasírovat svou pomerančovou kůži na zadku a stehnech. Vidím ho daleko v moři. Jsme domluveni na padáku. Jdu se tam podívat. Fouká silný vítr... Tvrdí mi, že se zamiloval. Směju se. Uvidíme se v podvečer.

19.05 – chovám se jak sedmnáctka. Tahá mě do boudičky. Tam fakt ne. Ale už je rozhodnuto. Neměla jsem asi tři měsíce sex a před tím s našimi hádkami doma to taky stálo za nic. No co, zítra odjedu! Jde sehnat nějaký pokoj, protože do hotelu nemůže – jen pro turisty!

21.37 – přicházím po pláži na naše večerní dostaveníčko... Pane Bože, ten se ale vyfíknul! Barevná tropická košile, černé „tesilky“ a teď se podržte černé lakované špičaté boty! Prý tradice – hrůza! Jdeme do místní hospody, kde se pije alkohol a sedí tam jenom chlapíci. Je mi fajn, bavím se! Je nervózní. Míříme do arabského bordelu, který se oficiálně tváří jako galerie. Platíme napůl. Čistý pokoj, špinavá koupelna, světlo. Myje se, svlíkám se a lehám do postele. Nemusí vidět mé obstarožní tělo, je mu třiaadvacet. Nemá kondom – Pane Bože, ochraňuj mne! Doufám, že Alláh taky! Krásný sex. Pouští televizi – to se snad zbláznil! Okamžitě reaguji – to jsou fakt způsoby! Krásný sex. Připadám si naprosto vyčištěná. Mluvíme a najednou zjišťuju, že brečím. Nerozumí mi, to nevádí, hlavně, že se uvolním. Krásný sex. Chce, abych si ho vzala – magor!! Musím se vrátit do hotelu, za hodinu přijede autobus na letiště. Krásný sex. Jsem naprosto šťastná. Jdeme po pláži. Dal mi adresu. Slíbila jsem, že se pokusím mu pomoci. Vypráví o situaci v Tunisku a o sobě. Nedostudoval vysokou – jeho blbost. Stejně se doma podívám na granty, třeba se něco najde. Dala jsem mu telefon. Líbá mě a z křoví se vynořil sekuritář /ochranka hotelu, která hlídá ve dne v noci/.

Kapitola druhá návrat domů

Neodsuzujte masturbaci. Je to sex s někým, koho máme rádi.
Woody Allen

13. 5. 2006 – návrat. Hrozná cesta letadlem, ale jsem šťastná. Budu na něj s vděčností vzpomínat. Hodnej, krásnej kluk.

14. 5. 2006 – jsem zpátky. Všichni známi mi říkají, jak výborně vypadám. Aby ne – celý minulý rok jsem byla jak pochoduující smrtka přemáhající únavu alkoholem. Přišel email:

i miss you more then everything, the last night its was amazing for me because we are together any way i m so sad because you leave tunis and you leave me, but you have to know that i will never forgot you because you are a good and very good women even that you are independent. Your love – zde volný překlad: postrádám tě víc než-li cokoli, poslední noc byla neuvěřitelná pro mne, protože jsme spolu, dále, jsem smutný, protože opouštíš Tunisko a mne opouštíš, ale musíš vědět, že nikdy nezapomenu, protože ty jsi dobrá, velmi dobrá žena, přestože jsi nezávislá. Tvá láska.

15. 5. 2006 – telefon z Tuniska – nezvedám. Co taky říct?!

16. 5. 2006 – přišla smska – I miss u like the desert miss the rain /Chybíš mi, jako poušti schází déšť/. Jak romantické a arabské! Jako malá holčička jsem milovala Šeherezádu – hezká a chytrá princezna s kreativním myšlením. Ne jako ty submisivní čekající a obětavé krasavice – možná, že to princ stihne, a když ne, tak mě holt sežere drak. Orgasmus oběti – naše evropská historie!

17. 5. 2006 – nudím se

18. 5. 2006 – nudím se

19. 5. 2006 – koupila jsem si šortky pro velmi mladou slečnu.

20. 5. 2006 – vymyslela jsem si projekt na podporu mladých vzdělaných arabských studentů a navštívila úředníka na ministerstvu zahraničních věcí, kde jsem mu vysvětlovala, jak je důležité podporovat ty chudé a nadané. Vydržel se mnou tři hodiny, zřejmě takového exota v Čechách už dlouho neviděl. Který blázen by taky chtěl pomáhat Arabům?!

21. 5. 2006 – koupila jsem si zájezd na Djerbu. Jedu s kamarádkou M.

22. 5. 2006 – smsky mezi Českem a Tuniskem.

23. 5. 2006 – mám pocit, že jsem se zbláznila – asi je to krize středního věku.

26. 5. 2006 – zítra letíme!

Kapitola třetí cesta do minulosti

Láska je jako nemoc.
Je nebezpečnější, dostaví-li se v pokročilém věku.
George Gordon Byron

27. 5. 2006 – letíme. Zase se šileně bojím.

13.00 – jsme v hotelu, obědváme a majitel hospůdky sladí kamarádce kávu tak, že kostku cukru pomalu zasunuje do hrnečku s upřeným pohledem do jejich světle zelených očí. Beru si své nové šortky.

15.08 – jdeme s kámoškou M. po pláži. Mám srdce až v krku. Tak kolik mi teda je – 17 nebo 42??!

Vidíme se, směje se, otáčí se. Třesou se mi kolena. Objímáme se! Naprosto nepřipustné na muslimské pláži za dne – nejsme manželé!

Čistá radost! Vracíme se s M. zpátky do hotelu. Nikdo nechápe, proč jsem se vrátila a všichni si myslí, že zrovna kvůli nim. Ach jo, jak jednoduchý svět! A za branou hotelových komplexů dost tvrdý život. Vychrtlí velbloudi i velbloudáři, zahalené ženy bez úsměvu, podivné chatrče. Potěmkinova vesnice uvnitř hotelů. A všichni se snaží urvat svůj denní kus chleba /cca 60 % lidí pracuje v turistickém ruchu a v návaznosti na něj/. A mladý kluci musí mít tak trochu hlad, trochu žízeň, skutečnou i citovou, protože jedině tak mají vůbec nějaký zájem oblbovat přtloustlé a obstarožní Němky a Francouzky /Češky nejsou moc ve středu zájmu – jsou totiž chudé a hlavně nejsou zvyklé platit!! Tak se na ně aspoň sahá a pokřikuje/. Průměrný plat – 300 TD měsíčně = 5.100 Kč

21.00 – jdeme do hospody. Jak poznat nepraktikujícího muslima – tak, že chlastá! Ten můj chlastá, naštěstí! Mám měsíčky. Jedeme na hloupou diskotéku, kam nás nepustí. Potkáváme starší dámy s mladými koloušky. Připadám si, jak pitomec – to, čemu jsem se vždycky smála, zažívám! Libáme se asi hodinu na jiné hloupé diskotéce. Ústní sex /ne orální/. Je mi šestnáct.

28. 5. 2006

7.05 – budím kamarádku M.. Nádherné ráno. Dnes možná konečně poletím!!

Dopoledne – ležíme s M. na pláži, píšeme smsky, kecáme o duchovnu.

15.02 – letím na padáku. Vidím moře z výšky a prostoru. Můj průvodce se možná bojí víc než já. Přistáváme do moře. Jsem šťastná! Kamarádka M. točí první dojmy na svůj nový foťák. Jdeme s M. na drink do hotelu. Mluvíme o minulých životech a intelektuálně rozebíráme možnosti mladých arabských koloušků. Moc jich nemají, buď si každý týden „uloví“ novou turistku nebo přesvědčí „postarší“ model, že ho „skutečně“ milují a model se vdá.

Oboje je strašná vyhlídka. I když si pomalu začínám uvědomovat, že pro ženy středního věku jsou tyto země „požehnáním“ pro jejich sebevědomí. Co můžeme čekat doma? V lepším případě předstíraný zájem, intelektuální souznění, ekonomické zázemí, reklamní masáž na omlazovací kůry všeho druhu. V horším případě pivo, TV fotbal, nadávky, ponižování, /ani jedno nutně nesouvisí s jakýmkoliv vzděláním/. V obou případech je to nuda, ať spolu dva lidé zůstanou nebo ne. A tady? Možná taky předstíraný zájem, ale alespoň má nějakou šťávu! V žádném případě, dámy, nepodceňovat! Arabský byznys vás stáhne z kůže, aniž si toho všimnete! A hlavně pozor na hormony – střední věk je zvlášť nebezpečný, zkusme ho tedy přežít!

21.35 – jdeme do hospody. Je smutný. Je citlivý. Není hloupý.

23.34 – sedíme na kamenech. Šplouchá moře, svítí měsíc, je mi už 18. Mluví o lásce, samozřejmě jsem ta jediná na světě. Mluví velmi věrohodně. Zítra si pronajmeme pokoj. Kdo ho zaplatí? Problém – nemá peníze, ale nezná mě – chápu situaci – samozřejmě – chápu věk – ale... Podělíme se! Velká výhra v arabském světě! Za kameny se vynoří můj „oblíbený sekuritář“, přišel za námi po kamenném molu a svítí nám baterkou do očí – miluji svou bezpečnost!!

29. 5. 2006 – opět krásné ráno, stejná snídaně, jiné duchovno. Kamarádka M. se vrací do minulosti a já s ní. Vzájemně si děláme psychoanalýzu. Káva, pláž, foto, moře, ÓM, stopa v písku, káva, foto, Srb, foto, moře, siesta, ACH, příšerná hudba, moře, slunce, foto, večere.

22.05 – hledáme ten pokoj, pak asi ještě hodinu. Končíme někde úplně v p... Stále mám měsíčky, ale padá má falešná evropská představa o „zakázaném muslimském styku“ v tomto období. Sex po měsíci, hm, nebyl tak krásný, jak jsem si pamatovala... Spí bez hlasu a bez pohybu na zádech, to nechápu. Spím ve všech polohách. Usínám zády.

30. 5. 2006 – vstáváme. Dívám se, jak se snaží oloupat pomeranč, když to nejde hladce, nechává ho v půli. Těším se na snídani do hotelu a kamarádku M. Taxi, hotel, krásné ráno v bezpečí hotelového komplexu. M. je nemocná, chudinka má asi angínu. Nechce nic.

Nesu mu pomeranč do boudičky na pláž s intelektuálním doporučením – Try finished y orange orange /zkus dodělat svůj pomeranč/. Víím, že nemá nic. Dříve jsem si myslela, že je to prostě takový rozmar mladého muže, jít pracovat na léto na pláž, bydlet v boudičce, nemít nic – teď už nevím, jestli je fajn hladovět. Ale jediné, co víím, je to jeho rozhodnutí! Cesta k duchovnu – bez peněz, bydlení, jídla, a ještě s úsměvem – meditace podle mého gusta. Hlavně, že mám čistý pokoj a jídlo v hotelu. Rozhodovat o duchovnu druhých je radost! Kamarádka M. kreslí mou postavu na pláži bez plavek..

Večer – máme pokoj. Stejný bordel, pardon, galerie. Mluvíme, hodně mluvíme. Je chytrý. Už nepouští TV. Zase ten krásný sex. Usínám zády.

31. 5. 2006 – vstáváme. Jeho práce, můj hotel. Kamarádka M. leží. Sama na pláži, dívám se zdálky na jeho práci na pláži. Slibuji si, že mu pomohu ke studiu v Čechách. Moře, ÓM, siesta, káva, káva, káva...

večer – smějeme se, čaj, vypráví o své rodině, regionu, stýská si. Pozoruji ho. Umí se chovat. Je mi 19. Není mu 23. Na schodech do galerie sedí mladá dívka a pláče. Ah s ní mluví francouzsky, vyptávám se, co se jí stalo. Nějaký muž jí uhodil a ona špatně upadla. Nemůže jí prý pomoci. Domlouváme se, že zítra pojedeme na trh. Usínám. Budím se v noci, vedle v pokoji probíhá nějaká šílená hádka, mám strach o tu dívku. Ah mi vysvětluje, že ta mladá Francouzka v Tunisku zůstala po rozvodu, kdy jí manžel vyplatil hodně peněz, ona je utratila a teď tady zůstala bez prostředků, každou noc si přivede nějakého Araba a tenhle jí zřejmě nechce zaplatit za sex, vrátit domů se nemůže, protože nemá na letenku a on, že opravdu nemůže nic dělat. Mluví o ní velmi opovržlivě. Zamrazilo mě. Po chvíli řev utichá a my usínáme v objetí.

1. 6. 2006 – vstáváme. Dávám mu kresbu z pláže. Nechápe, bez plavek??! Běžím do hotelu, M. nejede na trh, mám koupit dlouhou košili pro jejího přítele. Čekám v našem pokoji. Poprvé poznávám, co znamená arabský čas. Evropský a arabský čas má zásadní rozdíl – liší se totiž teorie a praxe. Evropský čas má svou „akademickou“ čtvrthodinku, arabský čas není omezen. Zatím fakt nechápu, jak funguje. Jsem totálně našťvaná. Jedeme v poledne. Kupuji košili pro M. a mého syna. Poté se věnujeme pochůzkám mého „hoby“. Jsem více než totálně našťvaná. V kavárně potkáváme mého známého Srba, líbá mne na ústa. Jemně žárlivé otázky. Směji se. Jsem přece absolutně „independent“ žena!!

M. je nešťastná z mého výběru košile pro jejího přítele, je mladší o 16 let a Čech/. Je jí trochu lépe. Pijeme trochu vína.

21.56 – jdeme zase do oblíbené hospůdky. Chce po mě „arabský“ obchod /tzn.lhát v jeho prospěch nějakému jinému Arabovi/. Odmítám. Probíhá scéna uprostřed arabské hospody. Jsem naprosto chladná. Nemluvíme spolu, balím svých pár věcí, arabská scéna v pokoji, drama. Sedí u dveří, nechápu jeho styl a mám pocit, že jsem ho již stokrát ve svém životě zažila. Neděsí mne – proč taky, nemám co ztratit. Možná, že nemám srdce. Jsem naučená v kritických chvílích být absolutně soustředěná a chladná, pouze rozum. Zvláštní sex, možná poprvé, co vůbec něco cítí.

2. 6. 2006 – pláču. Mluví o své minulosti. Nechápu to! Možná je to naposled, co o tom všem mluví. Omlouvá se. Jsem překvapená, chápe to! Jdeme dolů. Chce po mě dinár na kávu. Fuj! Nic nepochopil! Už ho nikdy nechci vidět!

9.07 – běžím za svou kamarádkou M., chrlím na ní všechno, říká, že jsem velký zbabělec. Má pravdu. Smiřuji se svým vnitřním zbabělcem a jdu snídat.

12.50 – káva na terásce, kecy o duchovním růstu – samozřejmě mém!

Můj milý Ah se odvážil přijít na pláž u hotelu. Sekuritář je v číhající pozici.

15.00 – čaj, mluví o budoucnosti, mluví o lásce, cítím jí, zapomínám na svou obranu. Máme stejné energie, jsem šťastná.

20.15 – jdeme do naší hospůdky. Poslední večer – mé růžové víno, pistácie, vlahá arabská noc, milenec. Proč žít jinak?! Utrácíme čas na nesmysly, děláme ze sebe roboty, vymýšlíme si činnosti. Není náhodou ten čas tady a teď? V tomto večeru, v tomto vínu, s tímto velmi blízkým člověkem? Kde je minulost, kde budoucnost? Je chvíle jen pro další pistácii, klišé, romantické klišé? – no a co, nechcete to zažít a nemáte na to odvahu? Protože přece zítra musíte pracovat, přijít k rodině, uklidit, jet na kole, vyřídít úvěr, zaměstnat lidi, řídit zeměkouli, dělat bomby, meditovat, zažít orgasmus, rodit, jíst, pít a platit... platit za všechno! A je to pravda – platíte i za tento okamžik. Platím jak víno, tak pistácie. Co neplatím, jsou cikády / i když i ty se možná promítají do ceny alkoholu v muslimské zemi/. Začínám chápat arabskou sílu a lásku – mění se v poměru výhodnosti, náš vztah je jiný!!

0.23 – přes svou vnitřní obranu zažívám sex v boudičce na pláži

– nakonec je fakt vzrušující! Ale až nakonec, ne na začátek!

3.09 – jedeme s kamarádkou M. na letiště. Fotí – vypadám, jak ze 4. cenové skupiny.

Letíme domů. Poprvé ve svém životě se nebojím cesty letadlem.

Kapitola čtvrtá návrat do minulosti

*Prodáš – neprodáš, na tom až tolik nezáleží ani:
slast z obchodu tkví ve smlouvání.*

Arabské přísloví

4. 6. 2006 – tak zase doma! Slastně se probouzím ve své ložnici, ve své posteli a cítím se nabitá energií. Předě mnou krásné léto, které jsem rozhodnutá si užít bez práce, protože nám běží projekt, který bude trvat ještě do února příštího roku.

10. 6. 2006 – zveme domů spoustu přátel, spoustu večerů s vínem, spoustu sentimentálních sms mezi Českem a Tuniskem. Se svým přítelem nespím.

14. 6. 2006 – dostávám email, že Ah se vrátil domů ke své rodině a našel si práci. Ne v turismu! Cítím to jako svou velkou výhru – zachránila jsem přece člověka před morálním úpadkem!!

15. 6. 2006 – scházíme se po dlouhé době s jednou mou bývalou kamarádkou I. a navazujeme na naše bývalé přátelství. Ráda by jela někam na dovolenou. Mám výborný nápad. Dávám mu zprávu, že přijedu do Tunisu s další kamarádkou. Zařídí ubytování. Je nesmírně šťastný!

Email: How are you my sweet i miss your lovely smile and your beatifull eyes its fixed in my memory and never i forget it, you are always only my

thinking, i love you more then everything and i hope you understand my feeling to you its never mind for me europe to go just i want you to know that i love you it means simona not czech republic its very important for me, i know that i can not find the same feeling with another women like this i want to keep our relation for last moment to my life, dont think about any role and any imagination just look at me like person can able to give her truth feeling for nothing i give you everything and i m not want anything if you understand that our life will begin together and you will see in the future that your partner its somebody very beautifull in her heart and in her mind, i want you to forgot every bad moment you saw it in your life...with me i will try always to do this because you are women give the morale of me and the love dont think that i m young always for you because i feel always that i am good with you in every relation ship and in every conversation. Your forever love a. – zde volný překlad: Jak se máš můj sladoušku, postrádám tvůj milovaný úsměv a tvoje krásné oči jsou navždy uloženy v mé paměti a nikdy je nezapomenu, jsi navždy v mé mysli, miluji tě víc než-li cokoliv a doufám, že rozumíš mému pocitu k tobě, nikdy jsem nemyslel na to, odejít do Evropy, chci, abys věděla, že miluji tebe Simono, ne Českou republiku, je to pro mne velmi důležité, já vím, že nemohu najít stejný pocit s jinou ženou jako s tebou, chci držet náš vztah do poslední chvíle ve svém životě, nemysli o nějakých rolích a představách, dívej se na mne jako na člověka, který je schopen dát svůj opravdový cit za nic, dám ti všechno a nechci nic, pokud porozumíš, že náš život začne společně a uvidíš v budoucnosti, že tvůj partner je někdo velice krásný ve svém srdci a duši, já chci, abys zapomněla na všechny špatné chvíle, které jsi viděla ve svém životě... se mnou, budu se o to vždy snažit, protože jsi žena, která mi dává morálku a lásku, nemysli na to, že jsem pro tebe mladý, protože cítím, že jsem s tebou v pohodě v každém vztahu a konverzaci. Tvá láska navždy A. – ach jo! Kdo by odolal!

19. 6. 2006 – doma je teď neuvěřitelná pohoda, jsem jako sluníčko a těším se, že se s Ah brzy uvidíme.

20. 6. 2006 – neozývá se mi. Nechápu to!

25. 6. 2006 – píšu mu rozčilené smsky a emaily. Nenávidím arabské mužské chování!

1. 7. 2006 – už ho zase miluju!

Kapitola pátá cesta za poznáním

Člověk se učí jen na vlastní útraty.

Arabské přísloví

7. 7. 2006 – tak zase letím. Zase s kamarádkou, tentokrát je to jiná kamarádka a jiná situace. Jedeme do privátu. Ah nás má čekat na letišti v Tunisu.

Tolik těšení, tolik touhy.

Přistáváme a venku stojí davy lidí. Vidíme se a je to stejný pocit jako předtím. Jeho kamarád je příšerný. Jedeme taxíkem na autobusové nádraží. Tiskneme se k sobě, mám pocit, že jsem snad nikdy nebyla takhle zamilovaná. Malé mikrobusesy, jsme posazeny do jednoho z nich a oba chlapci někam mizí. Jsme nervózní, protože nám nikdo nic neřekl. Vrací se ve chvíli, kdy řidič nastartuje motor. Potíme se asi čtyři hodiny bez vody, dojíždíme naprosto vyřízené. Vesnice, bar, ubytování. Vše je sluncem zalité stejně jako nádherná terasa s výhledem na moře. Platíme ubytování, Ah běží na nákup. Máme krásnou večeři a život je zase teď a tady! A milování! Večer sedíme na úžasné terase, o které mi vyprávěl na Djerbě, pijeme růžové a žvýkáme dýňová semínka. A celý týden před námi!

8. 7. 2006 – probuzení v pokoji za roletami a záclonou. Láska, kterou cítím, je nádech po vynoření z moře. Co víme o té energii, snad jen to, že ji můžeme technicky cvičit podle příruček – možná.

Volá nějaký Ah kamarád. Jdeme s Ah na nákup, slibuji lvě, že dodržím evropský čas. Zastavujeme se v kavárně. Sedí tam kamarád Kays a německá paní Nicole. Připadám si jako předváděné zvíře. Jsou oba příliš udivení, nevím proč. Vracíme se domů. Odpoledne mají přijít na návštěvu. Jsem opilá a upřímná jako vždy. Nicole se mne ptá, co si myslím o jejím sňatku s arabským kolouškem, který fakt vypadá moc jednoznačně. Bohužel jsem upřímná: „Podle mého názoru jsou nejoblíbenější ženy pro sňatek Němky“. Iva se odchází smát do kuchyně, asi jsem fakt byla drsná. Jak mám proboha rozumět světu, který řeší, zda mladí arabští studenti při studiích mají či nemají na kafe a cigarety?! Jak mám rozumět postarším dámám, které jsou fascinovány svou „koupí“ hezkých arabských kluků, protože prostě v devětadvaceti letech cítí poslední biologické zvonění a tak si prostě zaplatí „zdravé a sportovní“ spermie svého budoucího dítěte?! Fakt nerozumím výhodnosti tohoto obchodu a prostě mu nevěřím. Ah je smutný, jeho přátelé mu řekli, že mi nemá dávat své srdce, proboha! Co chtějí hodnotit, když sami udělali pouze obchod!

9. 7. 2006 – dnes jdeme, respektive jedeme, všichni na pláž. Pravou muslimská pláž. Cesta probíhá jako vždycky. Postavíte se na kraj silnice

a čekáte, až kolem pojedou žluté taxi. Je úplně jedno, zda je již obsazené, prostě si přisednete a jediné, co musíte dodržet je, že nesmíte sedět vedle muže /samozřejmě v případě, že jste žena/. Dělal mi z počátku problém pochopit, proč Ah nastupuje do auta přede mnou, a vztekala jsem se, že to není zdvořilé. Také mi dělá starost, že na taxi strašně hlasitě píská, to opravdu není podle evropské etikety! Jsme na pláži. Rodinky pod slunečníky, pokřikující příbuzní, některé muslimské dámy mají na sobě také plavky, což znamená kalhoty ke kotníkům, košile s dlouhým rukávem a apartní turban. Musím přiznat, že je v 36°; vedru obdivuji, ale nicméně „facking tradition“, jak s oblibou a při každé příležitosti prohlašuje Ah, a my jdeme s Ivou do svých miniplavek. Netrvá to dlouho a přichází různí Ah kamarádi a příbuzní, ohodnotit jeho „úlovek“, respektive „úlovky“, cítím stále stejné otázky: kde, odkud, svatba? Naše „slunečné dítě“ Ah se usmívá a pyšně stojí nad námi, z toho usuzuji, že jako „úlovky“ jsme obstáli. Náhle se přirhne jeden šíleně gestikulující mladík, vyklube se z něho Ah hluchoněmý strýček, je velmi sympatický a Ah s ním mluví znakovou řečí. Zase stejné otázky: kde, odkud, která? Iva očividně trpí s příšerným kamarádem z prvního dne po své pravé ruce. Chudák, občas jí opravdu lituji, ve chvíli, kdy místní zjistí, že ona je ta nezadaná, okamžitě se na ní nalepí /dokonce jí už Ah přinesl i lístek od číšníka z kavárny, ve stylu: „my všichni Arabové jsme hodní a já tě budu milovat do konce života“ a to jí mládenec viděl asi deset minut přes výlohu. Trochu mě zatrnulo, vzpomněla jsem si na Ah vášnivé emaily/. Jdeme plavat. Ah začíná mít strach z mé otevřenosti. Ze břehu na něho volá nějaký další kámoš, Aykrem. Konečně někdo, kdo lvě nepřipadá úplně vlezlý, mluví anglicky a je to takový plyšový medvídek. Pracuje v hotelu jako šéf animátorů a v tašce přes rameno má flašku teplého lepkavého sladkého „číza“. Přesunujeme se vedlejší pláž, kde je méně lidí. Chlapci si statečně přihýbají z tašky a flašky a brebentí nesrozumitelná slova. Ve chvíli, kdy Iva ladně dovádí s plyškem Aykremem v mořských vlnách, k našemu ležení přibíhá malý chlapeček s míčem, chvíli si mne prohlíží a potom... plivne! Nemohu tomu uvěřit! Ukazuji hned Ah chlapečkův flusanec na mé ruce, on vyskakuje a diskutuje s tatínkem. Poté se vrací, nervózně mi sděluje, že si chlapeček spletl směr větru a poflusal mě omylem. Tomu fakt věřím! Viděla jsem tu velkou černou nenávist v těch malých hnědých očích! Ještě káva a salát v restauraci na pláži, domluva s Aykremem na druhý den a domů. Večer v krásné kavárně u moře. Akorát mě už nebaví furt platit. A taky mě nebaví ty jeho neustálé telefonáty s kámoši. Jakoby měl ruku přirostlou k mobilu!

10. 7. 2006 – Ah se rozhodl, že nám ukáže staré „město“, kde jako chlapec vyrůstal. Úzké typické uličky, sedící lidé na prahu domů, tradiční dveře, které Iva fotografuje do své „dveřní“ sbírky. Jdeme navštívit jeho současného „šéfa“ a místo, kde Ah pracuje. Je to přípravná dekorací na muslimské svatby. Slibuje mi dárek – obrázek Fatimy. Procházíme dál uličkami a náš

průvodce se drží vždy deset kroků před námi. Strašně mě to zlobí a tak předvádím, jak to vypadá. Právě jdeme okolo jedné starší sedící ženy, vítr v uličce nabere sílu a při mém rychlém kroku mám okamžitě zahalený obličej, zato úplně odhalené nohy a pozadí až k břichu, ještěže jsem si dnes výjimečně vzala spodní prádlo! Paní na prahu domu se může potřást smíchy, Ah se trhá studem, je to jeho nějaká teta jako konečně všichni, koho potkáváme. Navštěvujeme jeho přítele malíře, Iva je nadšená z jeho lidové tvořivosti a já nechápu, co tam tak dlouho děláme. Sedíme na piditerásce, koukáme na muslimský kostel, pardon, mešitu, a nic se neděje. Prostě sedíme. Jsem evropsky nepřipravená na místní obydlí, kde jsou rodiny v 1+1 třeba po deseti lidech. Doma večeříme a dovídáme se něco o místních kliše. Tak například, když dnešní mladé muslimky studují na univerzitě, užívají si, co to dá. Ale co potom, když se mají vdávat? Jednoduché řešení, navštíví lékaře, on jim ji zašije a ráno se po svatbě může vyvěsit červené prostěradlo. Byla to panna!! Neustále se vyptávám Ah, proč si vybral mne a ne nějakou mladou muslimskou děvku, která mu nebude dělat ostudu, kde se dá. Vrtí hlavou, že fakt muslimku nechce. Chtějí jen sex a peníze! No, sex chci taky a peníze platím přece já! To mě ale nebaví! A najednou je tu prudká hádka. Iva odchází spát a my dva se s přibývajícím vypitým vínem pouštíme do sebe s pravou arabskou razancí. Rozcházíme se a následně se odcházíme projít na pláž. Jsme oba velmi uražení. Za domkem u pláže tančí dvě dvojice.

Ani jedno z děvčat nevypadá, že je vdaná a zároveň panna! Sedáme si u jednoho domku, ptám se ho, zda si tady mohu jít zaplavat. Určitě, proč ne. Svlékám se a Ah náhle zjišťuje, že nemám plavky. Je tak rozčilený, že na mě mluví arabsky, ale to už jsem v moři. Noční moře miluju. Vracím se zpátky a Ah neví, co má dělat, protože asi sto metrů vedle nás někdo sedí. Marně mu vysvětluji, že lidé nemají noční vidění jako kočky. Nejraději by byl, abych zůstala v moři tak dlouho, dokud všichni, kdo jsou na pláži v dosahu jednoho kilometru, neodejdou. S výkřikem „facking tradition“ vylézám z moře a on se snaží stát se nepropustnou pětimetrovou zdí, aspoň si to myslí. Cestou domů se udobřujeme a dokonce mám pocit, že mě obdivuje. Přemlouvám ho k sexu na pláži, tomu se vyhýbá. Ale při té představě je sex v posteli také úžasný!

11. 7. 2006 – špatně jsem se probudila a mé horší Já mne donutilo pokračovat ve včerejší hádce. Už jste někdy viděli fakt naštvaného Araba?! Já až tohle ráno, beze slova se sebral a odkráčel bůhví kam. Vypadá to, že navždy. Ihned poté vstala Iva, uviděla ten neskutečný bordel na terase a začala strašně prudit. Tentokrát jsem mlčela, uklízela a myslela na ženské nevybouřené hormony. Po úklidu jsme začaly snídat a na zábradlí přiletěla **hrdlička**. Má arabská „hrdlička“ se přiřítla vzápětí. Vyděšeně mi sděloval, že seděl na kafi a kolem něho projelo taxi se dvěma ženami, jedna byla nemocná, prý vypadaly jako my. Hádku jsme skončili v posteli. Připravil úžasnou večeři a vyprávěl mi historku o statečném boji s medúzou na život a na smrt, kdy nakonec medúza skončila ve špagetách Ah rodiny. Slastně se

při tom usmívá a mně zamrazilo. Večer schůzka s jeho bratrem, přišel i můj oblíbený hluchoněmý strýček. Bratr je velmi mladý a jsme pro něho s Ivou exotika. Víc pozoruje mne a zve nás na zítřejší tradiční muslimskou svatbu, kde budou i jejich rodiče. Ah si půjčuje malou motorku od svého hluchoněmého strýčka a už se řítíme všichni tři s Ivou noční zaplněnou Kelíbií. Doma vysazujeme Ivu, Ah mi chce ukázat dům, ve kterém žije. Je na předměstí, se zahradou, kde chovají **hrdličky**, velký s chudým zařízením. Jeho pokoj je maličký, neuklizený, povlečení na posteli s motivem medvídků. Fotografie rodiny, televizní místnost, všude se svítí, i když není nikdo doma. Jedeme na kávu na hrad. Krásná tradiční kamenná kavárna. Sedí tam bohaté muslimské rodiny na večerním čaji a já vidím tu něžnou péči jednoho z mužů o svou manželku, která opravdu vypadá velmi spokojeně a žensky sebevědomě. Dotýkají se opřenými malíčky. Ah vážně mluvím o naší svatbě, o tom, jak bude pro nás oba nejlépe, když budeme žít spolu. Cítím žaludek až v krku! Nechci se vdávat, kruci! Slíbený sex na pláži se nekoná, usnula jsem.

12. 7. 2006 – poslední den v Kelíbii, zítra musíme do Tunisu a poté do Monastiru, odkud nám letí letadlo. Koupání, balení, milování. Večer odcházíme na svatební slavnost. „Dům kultury“ v Kelíbii s obrovským sálem plným „vyfiknutých“ žen. Opravdu jsou krásné, rafinované a silné. Všechny mají oči jako africké kočky a jsou stejně nebezpečné. Plastikové stoly, židle, kelímky, láhve s vodou. Příšerná kapela, šest celoplošných televizí, trůn na pódiu a skoro žádní muži. Výjimkou jsou Ay bratr a hluchoněmý strýček. Červený koberec uprostřed sálu slouží přichozím ženám k neustálému vítání a představování se navzájem. Všichni jsou jedna rodina kromě nás – dlouhé vlasy, krátké sukně, cigarety v puse a hlasitý smích. Prostě blbě svobodné Evropanky, které jim odvádějí mladé muže /populace je zde v nepoměru, 60 ku 40 procentům žen k mužům, a ještě je zrušeno v této zemi mnohoženství/. Ay zmizel a my čekáme na příchod nevěsty. Po hodině přichází, usedá na trůn a mění se v kámen. Kameraman zachycuje každé její gesto a přímý přenos ho vysílá na obrazovky v sále. Kapela opět hraje a v levém rohu se kroutí polonahé mladé muslimky s jednoznačným sexuálníím podtextem. Nikdo z mužů si nedovolí se přiblížit, aby příští den nebyly klepy po celé Kelíbii. Došla nám s Ivou trpělivost, odcházíme a venku nás pobryndaný Ah seznamuje s tatínkem. Vypadá velice mile a mírumilovně. Mlsně pomrkává po Ivě, která si toho nevšimla. Jdeme domů.

13. 7. 2006 – časně ráno jedeme z Kelíbie. Poslední káva v malém bistru, opět malý mikrobús a vedro. V Tunisu mám schůzku na české ambasádě s paní konzulkou. Vše by bylo v pořádku, jen jsem se spletla o den – schůzka byla včera! Snažím se, ale marně. Prchlivě prostrkují okýnkem knihu a láhev becherovky. Dva mladí lidé s žádostí o budoucí sňatek na mě vyděšeně zírají. Slečna za mnou vybíhá s fľaškou na ulici. Nechci ji: „Vypijte ji na mé zdraví!“ Vracím se a vysvětluji, co se stalo, připadám si jako pitomec.

Ah mi nic nevyčítá, jedeme na nádraží, kupujeme si s Ivou lístky na vlak a čeká nás loučení. Ah dává dinár postižené paní. Iva mi navrhuje, ať jede s námi do Monastiru, že se podělíme o náklady. Je fakt hodná, kdoví, jestli se ještě vůbec někdy uvidíme. A tak jedeme, my v první třídě a Ah ve třetí. Když se kupé uvolní, sedá si k nám a opět mi logicky vysvětluje, že má rád mě a ne Evropu. V Monastiru najdeme levný hotel a recepční nás ubytuje dohromady s zrcadlem proti posteli. Opravdu se spletl a my jsme opět v hodinovém hotelu, tentokrát ne na Djerbě, ale v Monastiru. Iva dostává jiný pokoj a poté vyrážíme do města. Zvu je na večeři a Iva učí Ah první česká slova: pusinko, srdíčko, miláčku. Já ho učím dávat ubrousek na kolena jako teta. Najednou jsem strašně unavená, jedu si lehnout a oni jdou na procházku. Tolik potřebuji být sama a všechno si srovnat v hlavě. Večer sedíme v místním baru, místní pánové s námi zpívají arabské a moravské písně, balí Ivu, Ah se úplně opil a já se cítím velmi svobodně.

14. 7. 2006 – rychlá snídaně, taxi na letiště, rychlé loučení. Jsme s Ivou rozesmáté a vlajeme do letištní kavárny. Potkáme české herce z natáčení v Tunisu. S jedním z nich jsem dříve pracovala a tak si vyprávíme veselé historky. Na letišti v Praze u taxiků za železným zábradlím visí několik fotografů a číhají na známého českého herce, který je vyhlášený tím, že vždy, když se ho snaží někdo vyfotit, tak mu nejdříve rozbije foťák a pak dotyčného fotografa zmlátí! A teď mi řekněte, který svět je normální!

Kapitola šestá návrat s poznáním

Chuť medu v ústech nemocného je hořká.

Arabské přísloví

16. 7. 2006 – tak a co teď? Láska se potká tak maximálně dvakrát za život! Možná!!

20. 7. 2006 – jdu se pomodlit do kostela. Třeba přijde osvěcení!

22. 7. 2006 – jediné, co jsem v kostele chytla, je příšerná rýma. A tak nastává období mé nemoci, kdy ležím v 30° vedru v pokoji, mám ucpané dutiny, černé smrkle a žádný mozek.

20. 8. 2006 – rozhodla jsem se. Opustím svého pražského přítele!

23. 8. 2006 – nežiju, nepracuju, piju! A telefonuju! Začínám mít ruku přirostlou k mobilu.

24. 8. 2006 – musím ho ještě jednou vidět a cítit a věřit, že láska není jen v románech! Ach!

Kapitola sedmá cesta za prohlédnutím

Na cestě k opravdové lásce leží tři velké balvany, jimiž jsou sebeláska, ješitnost a žárlivost. Dokud je neodvalíš stranou, nedostaneš se kupředu.

Richard Aldington

28. 8. 2006 – letím. Ah mě má čekat na letišti. Vystupuji z letadla, zase stejná hala a můj milý nikde. Mobil nebere, čekám. Ozývá se, mám prý vzít levný hotel v Tunisu, on za mnou přijede. Ani nápad, zuřím a říkám mu, že si беру taxi a jedu za ním do Kelíbie. Taxikář je nechutný vlezlý starý dědula, který mele celou cestu jen o sexu a jak je výkonný. Vypráví mi o tom, jak v hlavním městě zrušili tři veřejné domy, protože všechny tuniské ženy jsou stejně jenom „kurvy“, výjimkou je samozřejmě jeho žena. Je vdovec. Do Kelíbie přijíždíme asi v šest hodin, jdu do své oblíbené kavárny na náměstí a Ah stále není na příjmu. Sedím úplně vyřízená na náměstí, všude je večerní shon a já se propadám do naprosté deprese. Evropská žena na arabské vesnici bez mužské ochrany! Ulice vesnice mají všechny stejné barvy, rytmus, vůni. Všude se obchoduje nebo se alespoň o obchodu mluví. Muži si vynesou židle na chodníky, pijí mátový čaj, kouří „šíšu“ /vodní dýmku/. A hlavně stále pozorují kohokoliv a cokoliv. V osm večer si беру taxi a mířím do nejbližšího penzionu. Koupu se, uklidňuji se a vyrážím na naší oblíbenou terásku. Objednávám si růžové a pistácie. No tak, co alespoň to budu mít jednodušší! Zajdu na naše stará místa, nostalgicky zavzpomínám a již klidná se vrátím do Čech! V jedenáct volá Ah z nějakého pouličního telefonu a ptá se mně, kde jsem. V klidu mu odpovídám, že na terase v Kelíbii. Nevěří mi. Až když mu řeknu jméno penzionu, opravdu pochopí, že Síma je velmi nebezpečně akční žena. Ráno v sedm bude v Kelíbii. Bude, nebude, vypínám mobil.

29. 8. 2006 – ráno vstávám, mobil vysypal několik smsek včetně jedné žárlivé. Užívám si to! Beru si ručník a jdu dolů. V parčíku před penzionem pobíhá můj milý. Vypadá fakt moc a moc dobře. Ale já jsem našťavaná a nasazuji velmi uražený výraz. Něco vysvětluje, ale kde se dopátráte arabské pravdy a lži?! Co to vůbec je?! Sundá z krku jednu keramické srdíčko a dává mi je, druhé si nechává. Plavu v moři a přemýšlím. Mám si zkazit týden nebo ne? Tak si ho přece nezkažím, když už jsem sem přijela. Udobřujeme se jako vždy, jdeme pro mé věci, příšerný kamarád obstarává bydlení. Nejprve nám ukazuje bydlení, kde koupelna znamená betonovou podlahu bez vany a umyvadla se sprchou trčící ze zdi s možná teplou vodou. Odmítám a tak sežene dům, ve kterém bydlel Kays a Nicole. Ah doufá, že nám přinese štěstí. Tolik ho miluji!

30. 8. 2006 – můj milý musí odjet, prý má problém na policii s řízením v opilosti. Slibuje, že se večer vrátí. Snídám v místní kavárně a povídám si s italským homosexuálem ze Sicílie. Ay mi včera vysvětlil, že Italové sem nejezdí za mladými Arabkami, ale za arabskými chlapci a to velmi mladými. Jdu na pláž, kde jsme byli s Ivou a Aykremem. Je krásně a nikdo tu není. Mluvíme spolu s Ah přes telefon, určitě dorazí v noci. Tak zase sedím sama na naší terásce, zase růžové. Je mi smutno a tak v našem dočasném domově rozsvěcím svíčku. Začínám chápat, proč zde Evropanky nemohou žít – nejsme prostě zvyklé čekat.

1. 9. 2006 – budím se ráno a místo vedle mě je stále prázdné. Balím si kufry. Opravdu patří k mužům, kteří žijí v domnění, že žena na ně bude neustále jen čekat! Zase hádka, začíná mi připadat jako velký narcis a sobec! Pozval na odpoledne svého příšerného přítele, opili se místním pivem a poté usnul v jedné z mnoha místností, které nepotřebujeme. Nedokážu mu vysvětlit, že se vidíme tak krátce a všude jsou jen kámoši. Špatně spím a tak se v noci stěhuji do jiného pokoje. Ah se vždy stěhuje se mnou a spí třeba i na zemi, ale se mnou v jednom pokoji blíž ke dveřím.

2. 9. 2006 – jdeme spolu na pláž. Mám pocit, že neví, co se mnou. Potřebuji si stále povídat a to tady zřejmě není zvykem. Překračuje veškeré muslimské tradice, líbá mě na pláži, na prsa proboha, pokládá mi v kavárně hlavu na klín a najednou je mi to nepříjemné. Večer bulím na terásce a říkám mu, že si ho vezmu. Tolik překvapení jsem v jeho očích ještě neviděla! Miluje mě a slibuje modré z nebe! Večer ovšem zase nějaký kámoš, který mu cpe do hlavy něco o mužském sebevědomí.

3. 9. 2006 – sehnal odvoz na letiště, můžeme jet až v noci. Jdeme na místní zábavu, kde vykládá kámošům o naší svatbě. V noci se o mě až dojemně stará. Cítím, že se něco změnilo a věřím, že máme šanci.

Kapitola osmá návrat s nadějí

Je lépe pro ženu, aby si vzala muže, který ji miluje, než aby si vzala muže, kterého miluje.

Arabské přísloví

4. 9. 2006 – návrat, ale s nadějí na shledání. Koneckonců arabská historie si víc váží žen v krásném „středním“ věku, prorok Mohamed si ve svých 25 letech vzal za ženu 40letou vdovu! Proč nezkusit být tím současným pozitivním příkladem?!

5. 9. 2006 – zase se snažím pracovat, ale stále mi to nejde.

10. 9. 2006 – voláme si a plánujeme.

12. 9. 2006 – voláme si a hádáme se.

15. 9. 2006 – voláme si a milujeme se.

18. 9. 2006 – hádáme se.

20. 9. 2006 – tak a je konec. Tolik lásky, představ, plánů! Nedorozumění mezi jinou výchovou a kulturou nakonec zvítězilo. Vymazala jsem všechny smsky a jeho telefonní číslo z mého mobilu – tak že by mi zase bylo 17?! Vymazal mi snad mozek z hlavy?!

24. 9. 2006 – k mému překvapení se konec nekoná. Jeho přesvědčovací model je neuvěřitelný! V tuto chvíli ještě zcela nechápu, co to znamená. Začínám vyřizovat papíry na svatbu. Nerozumím si, zřejmě jsem opravdu přišla o rozum, ale to nevadí, hlavně, že mám srdce.

25. 9. 2006 – poprvé mě požádal o peníze na zaplacení dokumentů! Naprosto to nemohu vydechat, nadávám mu a chci to ukončit!

27. 9. 2006 – po třech bezesných nocích se vzdávám. Člověk ve mně vítězí nad hrdotí ženy, posílám mu peníze – 400 TD /asi 7 500,- CZK/ na vyřízení dokumentů na svatbu. Zároveň se mi nesmírně ulevilo, mám pocit, že jsem sama v sobě zlomila obruč, jako princezna, která byla přikovaná ke skále třemi obručemi. Evropský model nás přesvědčil, že peníze jsou svoboda!

2. 10. 2006 – můj pražský přítel mi řekl, že si našel přítelkyni. Jsem moc ráda, protože teď mohu být konečně sama bez tlaku. Hodně se vídám se svými přítelkyněmi.

5. 10. 2006 – začal festival, který mám organizovat. Jde to úplně mimo mě.

8. 10. 2006 – Ah vymyslel řešení – svatba v Čechách. Jsem nadšená!

9. 10. 2006 – vyrážím na úřady. Poslední možný termín svatby je 19.10. Posílám mu předsvatební smlouvu. Teprve později pochopím, že tady zřejmě začal ten skutečný problém mezi námi. Arabské manželství znamená, že oba partneři dávají dohromady vše, nejen emoce, ale i peníze! Ah nakonec souhlasí, ale zřejmě vůbec nerozumí evropskému systému rozdělení majetku

i mezi manželi. Bohužel nic neřekne. Proč? To jsem nikdy nepochopila.

10. 10. 2006 – jsem tak šťastná, všichni se mi snaží pomoci!

12. 10. 2006 – ten krásný pocit, když zachraňujete člověka! Neříká se právem, že každý dobrý skutek musí být po zásluze potrestán! A je to vůbec „dobrý“ skutek?

13. 10. 2006 – opět posílám peníze na povinnou výměnu, opět 400 TD! Moje kamarádka mi je půjčuje. Věřím mu, posílá své dokumenty poštou, píše mi číslo zásilky.

16. 10. 2006 – papíry nedorazily, ruším svatbu. Končím a snažím se pochopit, co se stalo. **Zatím to pro mne nemá logiku, a pokud by šlo opravdu jen o těch 800 TD, zda to pro ty lidi má takový význam, jako ztratit takovou možnost dostat se z toho srabu?!** Opravdu nevím.

17. 10. 2006 – jak dlouho vydrží kocour mít nasazený klobouk a předstírat šlechtice?! A hlavně proč! Přirozenost se stejně nakonec projeví!

18. 10. 2006 – je ve vězení! Ukradl prý peníze na letenku – 1000 TD!

20. 10. 2006 – pláču. Nemohu si připustit ani tu možnost, že by jeho vězení z nepatrného procenta byla pravda.

21. 10. 2006 – ráno vyrážím za další kamarádkou a zase mu pomáhám. Stydím se a křičím. Slibuje, všechno slibuje a ptá se, kdy přijedu do Tuniska si ho vzít? Magor, naprostý magor! Nikdy, nikdy už nepojedu do toho zatraceného Tuniska, natož si ho vzít!

25. 10. 2006 – uklidňuji se. Píšu mu smsky, mám starost o jeho zdraví. Neodpovídá.

28. 10. 2006 – píšu jeho bratrovi, neodpovídá.

1. 11. 2006 – píšu mu email, kde se omlouvám za všechna zlá slova a doufám, že je v pořádku.

Najednou si uvědomuji, že zneužívání není jen v oblasti peněz.

7. 11. 2006 – dostávám od Ah zprávu. Žije!

9. 11. 2006 – konečně spolu mluvíme. Má těžkou depresi a leží. Skuhrá, ale je doma. Potřebuje se ze všeho vzpamatovat, on! A co já?!

11. 11. 2006 – snažím se ho chápat jako přítelkyně, jako starší sestra.

20. 11. 2006 – chci přijet a vědět pravdu. Kupuji zájezd na Hammamet.

Kapitola devátá cesta za zapomenutím

Lépe než nenávidět a mstít se, je zapomenout a milovat znovu.
Ivan Alexejevič Bunin

24. 11.– 1. 12. 2006 – po všech těch příšerných týdnech se setkáváme.

Jsme naprosto jiní lidé. Kde je láska?! Kde je tady a teď? Ten člověk je naprosto prázdný, bez energie, bez chuti k životu. Od prvního okamžiku vím, že naše setkání je tím posledním. Jako bych splatila dluh, dluh svému srdci, které bylo dlouho kamenné!

Ah vypráví příběhy ze svého života. Jeden z nich je o Kaysovi, jak byli spolu zaměstnání v restauraci a začali okrádat svého zaměstnavatele. Vařili si drahá jídla, pili drahá vína, až jednoho dne ukradli celou tašku vín a odjeli ji po Ramadáně prodat do jiného města. Pak si koupili letenku, odletěli do Maroka, pronajali si auto a chtěli přeplavat do Španělska. Bylo jim 18 let. Po dvou kilometrech v nočním moři zahlédli žraloky, strachy plakali a vraceli se zpátky na marockou pláž, kde je zatklá policie. Dopravili je zpět do Tunisu, zavřeli je na policejní stanici. Kays přemluvil známého homosexuála, aby za ně zaplatil. Když se ptám na krádež podle Koránu, odpovídá mi, že alkohol není krádež. Bože! Má arabská „Šeherezáda“ pokračuje v příbězích o Kaysovi. Tentokrát je to příběh o seznámení s Nicole. V té době měl Kays další dvě německé dámy ve „hře“. Chtěl se za každou cenu dostat z Tuniska /vlastně mu už teď docela rozumím – při poslední návštěvě v Kelíbii jsem viděla jeho rodinu a domek, kde bydlel ve dvou místnostech s dalšími osmi sourozenci. Pro něho byla evropská svatba jediná možnost/.

Když se s Nicole vyspal, okradl jí. Potom se jí přiznal a ona mu odpustila. A Kays zřejmě také nebyl pro Nicole první arabský koloušek, kterého v Tunisku poznala. Teď už je Kays v Německu, má práci, čekají vytoužené dítě. Jediná chyba na kráse je, že když z Německa volal, plakal Ah do telefonu. Kdoví, kde je to štěstí teď? Možná platí jen pro turisty. Ah vezl Kayse na letiště, když odjížděl z Tunisu a sám se vracel do Kelíbie. Dlouholetí přátelé se rozešli, jejich společný příběh skončil a Ah byl najednou strašně osamělý. Nevěděl, co bude dál dělat. Jediné, co věděl, bylo, že nechce zůstat další zimu v Kelíbii. Byl bez dokončené školy, bez respektu své tradiční rodiny, bez ženy a bez budoucnosti. Co se stalo potom? Nevím, zůstal v Kelíbii a snažil se žít jako každé léto, kdy je přímořská vesnice plná zábavy, kdy je nějaká práce nebo odešel do Hammamet? Nevím, byla jsem tehdy příliš ponořená do své vlastní bolesti, bolesti „nepochopené“ evropské ženy. Co asi cítil v době, kdy já jsem ležela se svým zánětem dutin a rozhodovala se co dál? Nemohli jsme si v tom čase rozumět, byli jsme pohlceni svými

vlastními problémy. Oba jsme se začali měnit. A pak jsem zase jela do Kelíbie. Jak mu to asi v tu chvíli připadalo? Bílá ženská, které zachutnal arabský sex, má peníze a jezdí si prostě jen užívat?! A když řekne, že si ho vezme po litru vína a pak pošle předmanželskou smlouvu, která je přímo v rozporu s arabskou mužskou pýchou, plačící Kays a celá parta kámoušů z Kelíbie, která mu radí, jak se s ženou **musí** jednat! Dostal strach, strach malého dítěte, které má vykročit do neznáma a nemá pevnou půdu pod nohama podloženou vlastní sebedůvěrou?! **Něco se stalo!**

Koupeme se spolu ve vaně, pomalu se rozehrívá, vypráví o své mladé lásce na univerzitě v Tunisu, jak ho její současný manžel pozval do kavárny a nabízel mu úplatek za jeho mlčenlivost o minulém sexu s jeho současnou ženou. Tak prostě zase jedna muslimská panna! V noci mne líbá na čelo, důvěrnost, která není obvyklá. Teprve později pochopím, že se už jen bránil podlehnout sentimentu s ženou, která mu v jeho očích už nic nemohla nabídnout. Potřeboval znovu získat sílu na další boj o svůj život.

V letadle sedím vedle nového slovenského známého, který vypráví o svém obchodu v Tunisu a svých zkušenostech s mladými muslimkami. Údivem nemohu ani polknout. A to ještě naše letadlo symbolicky mezipřistává na Djerbě, kde nabírá další turisty. Kruh se uzavřel.

Kapitola desátá návrat

Mír přináší bohatství, bohatství přináší zpučnost, zpučnost přináší válku, válka přináší chudobu, chudoba přináší pokoru, pokora přináší mír.

Arabské přísloví

4. 12. 2006 – někdo mi vybral 500 TD z karty! Kdo někdo – jediné Ah! Proklínám ho! Po tom, co všechno jsem pro něho udělala, ještě tohle! Později pochopím, že už jsem pro něho nebyla ta milovaná Síma, ale cizí člověk, „bílý evropský bankomat“, kterého není nemravné okrást. Myslím, že mne nenáviděl za svou neschopnost rychleji dospět a také za stále přítomnou „nespravedlnost“ narodit se ve světě, kde je každý den soubojem o přežití. Arabská morálka je opravdu naprosto odlišná!

6. 12. 2006 – naběhly mi prsa o dvě čísla. Znáám to z doby svého těhotenství! Proboha, ještě tohle!

8. 12. 2006 – jsem nervózní ze svého těhotenství. Zase moje chudinky kamarádky!

11. 12. 2006 – vracím se k našemu příběhu a čtu staré emaily. Cítím smutek, ale vypadá to, že těhotná nejsem. Dnes jsem začala krvácet, asi jen nějaká porucha.

12. 12. 2006 – začínám pracovat. Jde to tak snadno, moje pracovní sebejistota je velice v pohodě. Těším se na práci. Balí mě jeden seriózní Němec. Couvám, ještě asi není čas!

13. 12. 2006 – Ah se zase ozývá. Dali mu prý v cestovce, kde původně složil peníze na letenku do Čech na svatbu, další možný termín zájezdu. Proč ne?!

18. 12. 2006 – přestává mne „arabský příběh“ zajímat.

20. 12. 2006 – včera jsem se po dlouhé době opila. Ah zase využívá mé slabosti. Mluví tak rozumně.

21. 12. 2006 – zase v tom jedu! Zase mě přesvědčil! Jsem už jen zvědavá, co ještě unesu.

22. 12. 2006 – no jasně, zase něco chybí! Zdravotní pojištění, samozřejmě. Večer mi hráblo!

Piju víno a nenávidím se!

23. 12. 2006 – chrlím na něj nenávist a nejsem schopná se ovládat! Chci všechno zpátky, všechno, co jsem mu dala!

24. 12. 2006 – můj mozek se přehřál, chrlím víc a víc! Chci zpátky své sebevědomí, city, peníze, sílu! Vždyť jsem si ho přece „koupila“! Krásný Štědrý den, fakt!

25. 12. 2006 – trochu se uklidňuji. Nechce mě pustit za žádnou cenu! Slibuje všechno, co si přeji! Za kolik?

26. 12. 2006 – má poslední podpora – 130 TD, přísahám! Prý je vše v pořádku v cestovce. Samozřejmě pak už se neozve, odjel prý na rybolov! Měla bych si spočítat, kolik stojí u Arabů slovo – miluji tě! Nenávidím ho a opět rychle mažu jeho číslo a všechny smsky.

Kapitola jedenáctá zpátky na orbit

Prohra se smířením je lepší než výhra s nepřátelstvím.

Arabské přísloví

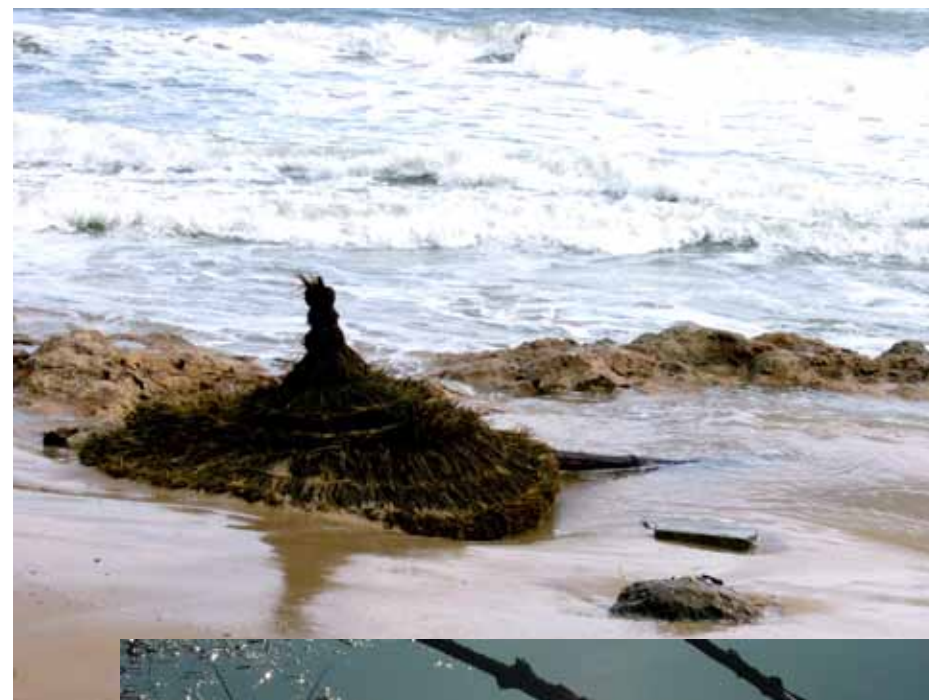
1. 1. 2007 – každá pohádka má mít šťastný konec. Tak tady je!

Kocour v botách stále bude nakonec tím kocourem, a i když bude používat příbor, stejně jednoho dne, až uvidí přes okno krásného barevného ptáčka, odhodí svůj ubrousek a raději proskočí sklem, než aby dál snášel kultivovaný teror s miskou mléka na stole.

A jak je to se žralokem bílým převlečeným za mřenku? Že by v rámci globalizace docházelo i k takovým spojením? Nevím, zřejmě bude přirozenější zůstat ve svém životním prostředí a nehledat varianty kočkožraloka.

2. 1. 2007 – bude mi 43 a přežila jsem krizi středního věku. Právě jsem se vrátila z Marsu na orbitální stanici a koukám na Zem. Je fajn, že vznikají nové druhy živočichů, akorát nevím, co bude dělat společnost, ve které žralok mňouká a kočka se potápí?! Asi je to evoluce a mlok taky nevěděl, jaké to bude, až vyleze na břeh.

Zn. Hledám mloka mužského pohlaví, který přežil svůj evoluční výsadek a má ještě sílu letět na jinou planetu!

Arabsko–evropská pohádka

Mezi začátkem a koncem je vždycky střed.

Brazilské přísloví

Věnováno mým přátelům Věrce, Mileně a Dušanovi:

kapitola třetí – **Dušanovi**, který mě doprovází dlouho

kapitola pátá – **Mileně**, která mě doprovází krátce

kapitola desátá – **Věrce**, která mě doprovází hluboce

Kapitola první nohama na planetě, hlavou na orbitu, srdcem na Marsu

Pouze sny, které se nikdy nevyplní, jsou věčné.

Jiří Žáček

Únor 2007 – bude mi 43 a přežila jsem krizi středního věku. Právě jsem se vrátila z Marsu a jako nový vývojový druh trčím nohama v moři, polovinou těla na písku a marně se rozhlížím, jestli vedle mé blízkosti taky něco leze. Neleze! Jen má arabská hrdlička se zase ozvala. Samozřejmě, začala jsem totiž používat v praxi, co jsem se v „arabské škole“ naučila! Pravidlo první, naprostá soustředěnost a pozornost, pravidlo druhé, naprosto neposlouchat slova toho druhého, pravidlo třetí, nenechat se chytit na jeho emocích, prostě mít vlastní. Zní to jednoduše, ale u nás v Evropě jdeme opačnou cestou, proboha hlavně žádné emoce! Jaká žeň pro mozkoškraby a naše rodiče! A celý arabský svět!

10. 2. 2007 – chodím do nové práce a jsem tam šťastná. Žádné sny, nenudím se, nenakupuji oblečení pro mladou slečnu a mám novou roli. Mladí muži se mnou chodí na kávu a po hodině /a mém půllitru vína/ si začínají zapisovat! Co to sice nevím, ale opravdu je to velká podpora v mé situaci!!

17.–28. 2. 2007 – chybí mi! Jak může někomu chybět člověk, který mu lhal a nakonec ho okradl?! Rozum nechápe, srdce nemá rozum a duše...

Březen 2007

7. 3. 2007 – mám kluka na vojně! Ah odjel na cvičení na Saharu. Vzal si sebou moji fotku; doufám jen, že ji nepůjčuje na noc a za cigaretu dalším 199 arabským „bratřům“, kteří s ním sdílejí vojenskou ložnici. Podle mých sexuálních snů je to docela možné.

Poslední telefon s Ah. Vrátil se z pouště a vyprávěl mi historku o hadech. Celé noci je chytal, asi jich tam je moc! Přestala jsem přemýšlet o tom, co je pravda a lež; zjistila jsem totiž, že je to jedno.

Pláču a užívám si to.

Má nová mladá kolegyně mi ve vinárně /a po jejím půllitru vína/ řekla, že jsem moudrá. Rozplakala jsem se na veřejnosti. Je prostě báječné nestydět se!

10. 3. 2007 – zažívám deja vu. Cholericky na mne křičí můj bývalý kolega z Hradce a přichází email od Ah z „Marsu“ jako kdyby byl starý půl roku: miluji tě, jenom ty, nenechávej mne tady, nedá se tady dýchat, přileť, vezmi si mě, vem mě sebou.... Odpovídám na něco úplně jiného a bez emocí. Miluji své přítelkyně. Každá z nich má stejně zajímavý život a příběh. Mirka – její bývalá tchýně jí říkala „cigánka z Mostu“, přestože je přírodní

barokní blondýna se zelenýma očima. Studovala hudbu, tatínek byl skutečný alkoholik a celý život má skutečné deprese. Mezitím vychovala dceru, získala byt a zase ho ztratila, strávila rok u televize a léta u betonové míchačky. S jedním svým přítelem budovala zahradu a protože tvrdí, že není rozdíl mezi mužem a ženou, dokazovala to tím, že nosila kýble s betonem na cestičky a terásky u jeho domu. A pak se šíleně zamilovala, živila čtyři roky svého miláčka a jeho tři děti, pracovala v erotickém časopisu jako manažerka, úžasně se trápila a navštěvovala spoustu duchovních terapií. Cestu hledala v tajči, v břišním tanci, v dobrovolnictví v hospicu, v tantře, v rodinných konstelacích, v regresích. Dnes chodí s mladým klukem a domluvili se, že Mirka už děti nechce a její přítel jednou ano. A tak se zase úžasně trápí a hlavně tím, že náš svět opravdu není ideální. Existují v něm totiž lži, krádeže, touhy po moci, po penězích a nejvíc to bolí, když se nás to bezprostředně týká. Že by se v něm zrcadlily naše krásné i méně krásné vlastnosti?! Možná i proto přestávám mít problém milovat svou „arabskou meluzínu“ i přes jeho špatné vlastnosti. Že bych se smířovala se svým vlastním „zlodějem“ v sobě?!

12. 3. 2007 – měla bych psát nějaké pracovní analýzy a definitivně nám odešel disk v počítači. Samozřejmě zmizela jediná složka, tu co potřebujeme.

13. 3. 2007 – firma HP nám darovala notebook pro mou práci. Že by to tak fungovalo? Čistý přenos dat, fascinující!

Zdál se mi sen. Potkala jsem lásku a vypadala jako Marek Vašut ve svých pozitivních rolích. Konečně jsem si mohla užít roli ženy!

16. 3. 2007 – dnes mám narozeniny – 43 let. Poprvé v životě je neslavím. Mám chřipku a můj syn taky. Ležíme každý ve svém pokoji u své televize. Můj syn Adam. Je mu patnáct a chce být spisovatelem. Miluje arabský svět /nechápu proč/ a má své první děvče. Minulý týden za ním přijela z Olomouce, šli na ples a ráno jsem je našla v jedné místnosti. Nevěděla jsem, co mám dělat. Nabídla jsem slečně míchaná vejíčka. Bože, snad příští měsíc nepřijde Adam ze školy a neřekne mi Babi! Ujistil mě, že se raději zastřelí. Takže návštěvu příbuzných z Moravy si mohu odškrtnout.

Dostala jsem dárek od své kamarádky Ivy /je mou agentkou/. Poslala můj příběh Arabská pohádka do jednoho časopisu a obdržela odpověď:

Ty jo, Ivano!!!! To je paráááádíčka. Dejte mi čas do příštího týdne, já bych tomu nejraději vytvořila rubriku:–) zuzka

Pěkný, že...? Máte nějaký telefon? Autorka má dneska narozeniny, tak bude mít radost, až jí to řeknu :o) iv

To je prostě božský styl, něco takové sem už dlouho nečetla!

Proboha, že by otevřenost sama k sobě byla tak ceněná. Kýble s betonem zřejmě zhusta vylejváme i na své duševní zahrádky a cestičky a to všichni.

Ozvala se i má arabská hrdlička s přáním a stále stejnou pohádkou:

hallo sima

i do my pssible to whrite today in your birthday i wish you happy birthday
sima i'am sad to dont be with you but you have to know that i think to you
always and i hoppe you spend a best time in your birthday and i hoppe you
think about your love a little happy birthday

your forever love – volný překlad: ahoj Símo, využívám možnost ti napsat
k tvým narozeninám, přeji ti krásné narozeniny, Símo, jsem smutný, že nejsem
s tebou, ale musíš vědět, že na tebe stále myslím a doufám, že strávíš
pěkný narozeninový čas a doufám, že myslíš na svou lásku trochu, šťastné
narozeniny, tvá láska navždy.

Také zloděj dokáže být zdvořilý a dokonce i v Arábii!

Kapitola druhá odlet z orbity na planetu – ale na kterou?

Cizí chyby máme na očích, svoje za zády.

Arabské přísloví

17.– 23. 3. 2007 – strávila jsem žhavý týden v posteli se svým novým
milencem, notebookem 6110. Naše první spojení se neobešlo bez
rozpačitých tápání, chybných přehmatů a ztracených slov. Ale bylo něžné
i vášnivé zároveň s velkou ochotou z mé strany porozumět mu! On je
spíše svéhlavý sobec, který za žádnou cenu nechce měnit své zaběhnuté,
stereotypní programy. Doufám, že k sobě najdeme cestu, po které nějaký čas
společně půjdeme. Nebo poletíme?!

25. 3. 2007 – včera večer jsem napsala poslední email do Tuniska /kolikrát
bude ještě poslední!/?/ a dnes ráno přiletěla na zahradu **hrdlička**.
Rozplakala jsem se!

Duben 2007

1. 4. 2007 – odvezla jsem Arabskou pohádku do jedné redakce. Tři ženy
se na mě přišly podívat, takže opět za exota. Možná dostanu prostor
po bývalém známém politikovi M.M. a zase se kruh uzavřel.

Emotivní sonet pro S. S.

Když oči ženy mají barvu peří,
Co **hrdličkám** kraj letek něžně zdobí,
Pak moje srdce nikdy neuvěří,
Že mohly by být plné chtěné zloby.
Když v očích ženy hravý plamen září,
Pak moje srdce nikdy neuvěří,
Že mohli by být důmyslní lháři,
Co zaprou vše, když den svá světla zšeří.
Když oči ženy sem tam uhýbají,
Pak moje srdce nikdy neuvěří,
Že důvodem je to, co zrovna tají,
Spíš bojí se, že víc než chtěné svěří.
Jde rozplynout se v nich jak v lesní tůni,
Co jímá srdce barvou, třpytem, vůní...

Příběh jiného času a z jiné planety.

20. 4. 2007 – vytáhla jsem ze skříně své ložské šortky pro mladou slečnu
a koupila si růžovou bundičku model patnáctka.

A hned přišel email:

hallo sima

i think that i have very good women wich have good talent this women it's
you sima i like your thinking about evrything it's not about culture or tradition
or religion it's about heart to heart and feeling to feeling we can use our
energie it's truth am not afraid like you strong i have 4 month in army and i got
so much power in my heart and i want to use this power when be outside in
the first time in army i felt very depressive but now i feel much better i have
very pure energie don't forgot ...your forever – zde volný překlad... Ahoj Símo,
myslím, že mám velmi dobrou ženu, která má talent, jsi to ty, Símo, mám rád
tvé myšlení o všem, nejen o kultuře nebo tradici nebo náboženství,
ale o srdci k srdci a pocitu k pocitu, my umíme užívat naše energie,
to je pravda, nebojím se, jsem silný jako ty, jsem čtyři měsíce v armádě
a dostal jsem velmi mnoho síly do svého srdce a chci tuto **sílu použít hned**
jakmile budu venku, v prvních chvílích jsem měl depku, ale teď se cítím
mnohem lépe a mám velmi čistou energii, nezapomeň... tvůj navždy
Zamrazilo mne a nerozplakala jsem se! Teda skoro!

Kapitola třetí dalekohled na vlastní střeše

*Snad existuje jen jeden hlavní hřích: netrpělivost.
Kvůli netrpělivosti jsme byli vyhnáni z ráje:
kvůli netrpělivosti se nemůžeme vrátit.*

Franz Kafka

Květen 2007

1. 5. 2007 – prvomájový polibek pod rozkvetlým stromem s bílými třešňovými květy se nekoná, ale jak říká má kamarádka Iva: zařadte se, fronta začíná zprava! Asi začínám hůř vidět, fronta nikde. Možná budou chlapíci v zákopech.

8. 5. 2007 – večer, strávený po dlouhé době v mužské společnosti, můj dlouholetý kamarád ukončil slovy: „V případě vztahu mnohem starší ženy a mnohem mladším mužem se jedná o gerontofeminismus.“ Díky Dušane! Jinak se večírek velmi vydařil.

Náš příběh Arabská pohádka, první část, je v tisku. Bude vycházet na pokračování v jednom cestopisném časopise, teda **možná** bude vycházet na pokračování. Jsem připravena na všechny reakce a zvláště na jednu, od bývalého známého politika M. M.

Znám totiž jeho názory na zdivočené anarchisty a ještě více zdivočené Araby. Má odpověď bude asi v tomto smyslu – Milý pane doktore, pokud Vy poznáváte cizí kulturu přes mrtvé zajíce s brusinkovou omáčkou na stříbrném tácu, já se snažím si rozšířit svůj obzor přes zajíce živé. Jedinou otázkou je cena, kterou za poznání jednoho či druhého zajíce platíme. Ovšem vzhledem k Vašemu obecně známému snobismu, je zřejmé, že i cena živého zajíce bude menší! A to ještě nesmím zapomenout na získané zkušenosti. Prostě někdo má rád život a jiný zase rád **pitvá – jsem tolerantní!!**

V redakci mne požádali o definici příběhu a jméno, pod kterým má vycházet. Tak tady je.

**Arabská pohádka, deník o cestě na jinou planetu, létajícím koberci a návratu na orbit, příběh o vypuštění džina z láhve, arabských hrdličkách a krizi středního věku, pohádka o nenadálém vzletu, otevřeném rozletu a volném pádu
Simeona Růžová**

Moc se teda nesmáli a já se zase nesmála ilustracím šíleného grafika – karikaturisty s koncovkou v příjmení na – **giev**. Fakt **nejsem rasista!!**

17. 5. 2007 – dnes mám schůzku s dalším ze svých dlouholetých kámošů. Těším se na něj, vždycky se spolu zasmějeme. Jedna historka fakt stojí za to. Seděli jsme jednou už dlouho ve vinárně a dáma, která tam s námi hovořila

a hodně pila a pracovně byla pro Ivoše důležitá, se rozhodla, že ho prostě chce a hned. Můj kamarád mě prosil, ať ho tam nenechávám napospas té dámě, tak jsem mu zahrála žárlivou scénu a oznámila mu, že okamžitě odcházíme. A on? Řekl mi, že nikam nejde, že tam zůstane, že si bude dělat, co chce a... asi jsem prostě byla dobrá herečka. Urputně se jí zbavoval ještě další tři hodiny, ale to už sám. Nakonec se smál jenom taxikář, když kamarád dámu naložil a okamžitě vyklouzl druhými dveřmi.

Kapitola čtvrtá víla Simeona a krasohled

*Častěji z pýchy než z nedostatku rozumu stavíme se tvrdošíjně
na odpor správným názorům: vidíme, že první místa jsou
obsazena, a nechceme se spokojit se zadními sedadly.*

Francois Duc de la Rochefoucauld

Červen 2007 – jednou jsem si napsala takovou teorii o novém přemísťování národů, ve které hraje evropská žena roli prvotního hybatele. Přivází si z dovolených z různých koutů světa muže, většinou se jedná o exotiku. Proč tomu tak je? Evropský muž už nestačí na její dnešní požadavky, prostě přestal být mužem. Můj model vypadá asi takhle: evropská žena a afro-arabsko-indiánský muž, evropský muž a asijsko-havajská žena a asijský muž a africká žena. To nás ale čeká zajímavé období. Jen eskymáci asi zůstanou jediným nezměněným národem, prostě je tam zima. Jinak jsem stále sama.

Znáte to, když se **definitivně** rozhodnete, ale nejraději byste všechno vzali zpět?! Léto začíná a s ním určitě přijde ten dlouho očekávaný nový začátek!

5. 6. 2007 – poprvé si dávám profil na chat.

6. 6. 2007 – mám dvojité zásah, můj syn si myslí, že jsem úchylka a další zásah je v oblasti intelektuálně-srdeční, přišlo mi asi dvacet odpovědí na můj webový inzerát, zde výběr:

Zlobrbaziny/seznamka... a co to vlastně nabízíš... ? Šrek

Sandokan33/seznamka Ahoj) skvělý úsměv máš, tak doufám, že mi zavoláš. Pa Miki

Halloooooo, tady jeden "namyšlenej, protivnej dědek", který si myslí, že je mu stále cet a žene ho do tvé náruče spousta shodných neřestí a možná i více. Ozveš se, srdíčko? Kruci i to jméno mne láká, představ si, že jsem nikdy neměl ženu tohoto jména nai za přítelkyni, milenku, či co. Prostě jsi mne vzala a je jen dobře, že **jsi jen na mužské**, nevím, nějak ty BI nemusím, ale zase nejsem vůči nim netolerantní! Těším se Karel
Ahoj. Tímto způsobem jsem se dosud také neseznamoval, ale vše je jednou

vždy poprvé. Jsem VŠ 45/183/101, s téměř 18 ti letou dcerou, který by rád našel ženu pro dny všední i sváteční. Bydlím na vesnici nedaleko Rokycan, mám rád přírodu, chovám psy, **zabývám se myslivostí**. Na odpověď se těší Karel

Fotky raději nepřidávám! Ale je možné si je docela dobře představit dle textů odpovědí.

Tak jsem si nakonec neomylně vybrala:

Dobrý den, to jsme na tom podobně. Něco málo o sobě, jsem 43 let, 183 cm, 80 kg, VŠ, rozvedený. Na fotce jsem se svou mladší dcerou. Kdybych vás nějak zaujal, tak vám na net můžu odpovědět ještě zítra dopoledne, potom budu týden na chalupě, kde mám pouze mobil 606 330 589. Myslím, že o mě to prozatím stačí. Třeba vám budu na fotce sympatický, napíšu si mail, nebo SMS a uvidíme. Mějte se krásně a s tím smíchem jste to u mě vyhrála. Mimochodem, moc vám to sluší. Vláda

Píšeme si s Vládou smsky. Hezké smsky. Že by?!

13. 6. 2007 – máme s Vládou rande. Co si mám vzít na sebe, kruci jdu na schůzku s chlapíkem po sedmi dlouhých měsících.

17.00 – nepřišel. Sedím u kamarádky Ivy na terase, piju růžové víno a propadám se do naprosté deprese. Zlatá arabská meluzína!!

Kapitola pátá cesta do budoucnosti

Nevíš, kdo je tvým přítelem, pokud se s tebou neprolomí led.

Eskymácké přísloví

Červenec 2007 – email: Dear Ah,

I dont know, how I m starting my letter to you. Maybe I tell you, that I spent nice day with my freund Eve in a garden. Last half year I was thinking every moment in my life only about you and I feel me, that I was crazy and ill about this. My character isnt only white, sometime if a person heart me, I give the pain back and maybe one day I m coming in Tunis, because I like the energie. Good luck my sweet. P.S. Our story is suscefull!

Překlad volný – Drahý Ah, nevím, jak začít můj dopis. Možná ti řeknu, že jsem měla hezký den s mou kamarádkou Evou na zahradě. Poslední půl rok jsem v každé chvíli myslela jen na tebe a cítím, že jsem byla bláznivá a nemocná z toho. Můj charakter není pouze bílý, občas když mi někdo ublíží, vrátím mu to a možná jednoho dne pojedou do Tunisu, protože mám ráda tu energii. Mnoho štěstí můj sladký. P.S. Náš příběh je úspěšný! Ale tento email už píšu jen ve své hlavě!

Srpen 2007

20. 8. 2007 – tak zase letím. Mám totiž takovou životní teorii – nemoc, kterou jsem si odněkud přivezla, musím opět do té samé země vrátit!

21. 8. 2007 – hotel vypadá jako slovenská ubytovna před dvaceti lety, pokoj vypadá jako arabský harém pro dosloužilé konkubíny a víno je zoufale teplé /ale drahé/, hurá!

22. 8. 2007 – ráno se po deseti minutách konečně trefuji k hlavní budově, kde mě má čekat snídaně. Nečeká. Vidím pouze pět metrů dlouhou frontu většinou česko–slovensko–polských turistů trpělivě obhlížejících pět koleček salámu ala šunkový a snažících se ulovit čistou misku na včerejší /možná taky předvčerejší/ „fresh“ salát. Vzdávám se a pokorně si natáčím vlahou /méně nežli vlahou/ vodu na čaj. Všechny stoly jsou obsazené. Beru si svůj pidihrneček „čaje“ a jdu na terasu. Nedoju! U vchodu z „restaurace“ stojí ochranka. Žádné nádobí nesmí opustit tento prostor! Opouštím tedy prostor sama a ženu se rovnou k turistické nástěnce. Volám svého delegáta a žádám o okamžitý přesun do jiného hotelového komplexu.

K mému údivu přijíždí už za tři hodiny, díky kterým využiji čas k návštěvě přidělené hotelové pláže, která hostí asi sto hostů na sto čtverečních metrech.

14.00 – jsem převezena do vedlejšího hotelu. Delegát je Tunisan, který se vyznačuje místní zdvořilostí a vlastní auto, které bohužel nebrzdí, takže máme štěstí, že při našem krátkém přejezdu, mu skočí do cesty pouze jeden malý chlapec – končí naprosto v pořádku na levém blatníku.

14.30 – mám krásný pokoj s výhledem na moře, bazén a taneční parket

15.30 – odcházím k hotelovému bazénu v celkových plavkách

15.55 – proboha, měla jsem spíš vzít na sebe **burku** /oblečení od hlavy až k patě poprvé oceňuji/. Kolem bazénu se povalují nejhezčí dívčí těla v polovičních plavkách z celé Evropy! Snažím se to nevnímat a jdu si skočit šipku!

17.33 – vzdávám to! Už chápu Ah, když mi říkal, jak je snadné se seznámit s mladou Evropankou, tady je s nimi bazar! A nesmlouvají Arabové!

19.01 – vyrážím na večeri, kde se rychle se sklopeným zrakem proplétám mezi těmi všemi dvacetiletými krásnými děvčaty. V té rychlosti si všimnu pouze jednoho velmi bílého úsměvu velmi černého obsluhujícího. Ani víno nemůžu, kupuji si vodu.

22.10 – sedím na balkoně svého pokoje, kouřím svou 39. cigaretu a můj pokoj má výhled na taneční parket – **bohužel!** Začíná totiž večerní program a na parketě se začínají vlnit ta krásná mladá dívčí těla a ještě k tomu do rytmu! Všechno Ah odpouštím!

22.47 – vzdávám to! Jdu si lehnout a беру si duchovní knihu /Osho– Intuice/, alespoň jsem chytrá!

22.57 – zvoní telefon z recepce. Nemohu popadnout dech, určitě...! Yes. Na druhé straně se mne někdo ptá, zda jsem tady s dcerou nebo s kamarádkou. Ne! Je to omyl!

22.59 – podruhé zvoní telefon. Povídáme si asi dvacet minut. Dobře, půjdu ven a konečně si dám své oblíbené růžové!

23.30 – jasně, že vím, kdo přijde – bílý úsměv v černé tváři! Mám krásné šaty, černo-bílé puntikované!

Bar, veřejně se smějící se Síma, samí chlapci, užaslé pohledy, mé růžové, pistácie...

03.34 – procházka, molo, moře, měsíc a...

Není stejná řeka, ani stejné moře! Ale konečně se směju! I když možná méně, nežli ochranka hotelu při mém následném návratu.

04.16 – Blížím se ke vchodu s velkým úsměvem a vítá mne ještě větší úsměv velmi malého hlídače hotelu. Před vchodem se nesvítí a tudíž jeden malinkatý schůdek přehlížím a stále se stejně širokým úsměvem mířím k roztomilému hlídači, bohužel už po břiše jako žába! Malinkatý hlídač s velikými výkřiky se mne snaží sebrat do náručí, což vypadá jako scénka z filmové komedie – modrající kolena na arabském mramoru, rozražený pravý loket s pravidelně pryšticí evropskou krví a má výška skoro 180 centimetrů /hlídač má asi 155 cm/. Bohudík se směju!

04.34 – má úžasná hotelová postel a opravdový toaletní papír na zástavu mého „krvácení“.

23. 8. 2007 – máme schůzku s mým milým černým přítelem, chce si mne prohlédnout v plavkách. Beru jednoduché, raději!

11.26 – plaveme. Učím se nové arabské slovo bara rabak, asi vypadni! Vypráví mi o svých zkušenostech s turistkami a také mi jednoznačně vysvětluje, že s postaršími modely dam nechodí. Takže mohu být v naprostém klidu, že mi žádné nabídky na sňatek nehrozí a v záchvatu vděčnosti ho zvu na kávu. Káva, hotel, večere.

22.05 – volá můj nový přítel, nemohu nikam jít, přepadla mne minulost, pláču.

24. 8. 2007 – jdu na pláž a pozoruji systém. Je tady výkvět mladých tuniských chlapců z celé země, kteří se procházejí jako manekýni po pláži. Opovrhují vším a hlavně všemi hloupými Evropankami. V jejich očích vidím jen stálou připravenost k „obchodu“.

19.50 – cítím, že se mi lesknou oči a tak jdu spát.

25. 8. 2007 – snídaně, pláž, odpoledne si jdu lehnout na pokoj. Volá můj milý přítel Ay, jede do Tunisu navštívit rodinu a ptá se, jestli nechci jet s ním. Rozhoduji se během několika minut, pojedu! Cestou se mne vyptává na můj předvčerejší pláč. Později, říkám. Nejsem připravená na své story, stydím se. Starými uličkami míříme k domu. Vypadá to tady jako takový malý vlastní žižkovský dvorek. Poprvé jsem v tuniské domácnosti. Tetička, která šlape v kovových neckách plných špinavé vody po koberci /zřejmě místo čistírny/, běžící televize s arabským populárním seriálem a houf sestřenic různého věku. Pijeme colu a popel z cigaret sypeme na podlahu. Po srdečném rozloučení s rodinou jdeme kam jinam, nežli do kavárny. Začínám vyprávět svůj příběh z minulého roku a můj nový kamarád se směje, až se za břicho

popadá. Další evropská trubka, která nevěděla, že na ostrov Djerba se jezdí lovit postarší modely a do Hammamet mladé koroptvičky. A v Zarzisu jsou dokonce celé rodiny, které se tímto „výhodným obchodem“ živí. Chlapci je vezmou do „rodiny“, zprava strýček, zleva sestřenice a dívka celá dojatá tou důvěrou – vzal mne přece do rodiny – posílá příspěvek tu na nemocnou sestřenici, tu na vyplacení vojny, tu zase na incident s policií.

Prostě a jednoduše mi pomalu a neochotně dochází, že jsem naletěla prostitutovi. Ach jo! Jdeme se najíst do tuniské jídelny a potom místo do hotelu jedeme za nějakým výborným kamarádem, pro změnu se jmenuje Kays. Po dvou hodinách čekání na ulici se už objevuje a s podivnou partičkou lidí míříme na místní disco. Ay mne bere za ruku, jelikož jeden z dalších chlapíků /notně upravených alkoholem a koksem/ se do mne okamžitě naváží. Jsem mu vděčná a nehnu se od něho ani na krok. Dokonce mi kupuje dva panáky „buchá“ /místní pálenka búchví z čeho/. Celodenní zážitky, totálně odřené nohy a náramně modrá naražená kolena ze mne dělají „hvězdu“ společnosti. Ve tři hodiny ráno jsem po dvou „buchách“ totálně na mraky a jediné, co si přeji, je vidět svého známého malinkatého hlídače u hotelu, kde bydlím. Nasedáme do taxi a já okamžitě usínám Ay v klíně jako dítě. Ještě cítím, jak mne něžně hladí a následně budí u hotelu. Tentokrát jsem velmi pozorná a schůdek před hotelem nepřehlédnu.

V recepci za pultem se usmívá známý hlídač a já pyšně bez pádu vpluju do hotelové haly, 438 room, říkám. To tady není, odpovídá hlídač. V tu chvíli mi dochází, že jsem tak unavená, že si zřejmě na číslo pokoje nevzpomenu. 843, zkouším. To bychom byli velmi šťastní, kdyby náš hotel měl tolik pokojů, směje se hlídač. 384, ano, ten klíč tady je. Oddechla jsem si, že nestrávím noc na recepci při vymýšlení číselných kombinací. A malinkatý hlídač je potěšen, že jsem ho opět neklamala, prostě konečně vidí živou Brigitte Johnoson. Padám do postele a ještě absolvuji telefon s Ay na téma I miss u. Já tedy bez jakékoliv představy o sexuálních radovánkách usínám.

26. 8. 2007 – konečně se cítím jako člověk. Vbíhám sice deset minut po ukončení snídani do restaurace a mám sice šaty oblečené naruby, ale jinak jsem fakt ok. Na pláži mám již připravenou větu pro místní manekýny, kteří okamžitě vycítí mou pohodu a seznamují se se mnou i ve vodě. I m from Czech, I m poor and I dont want to married.

Večer probíhá v naprostém klidu až do té chvíle, kdy nejsem schopná odemknout svůj pokoj. A tak na recepci dostávám doprovod, malinkatý hlídač se už nemůže dočkat a samozřejmě na první pokus pokoj otevírá. Jdu spát, jelikož Ay je na svatbě bratrance v Tunisu a já nemám chuť někomu dalšímu vysvětlovat, proč jsem zde sama a kolik mi je let.

27. 8. 2007 – volá Ay a pokračuje v I miss u a přijed' do Tunisu. Na mnou otázku, kde budu spát, mi odpovídá, že už to zařídil u své tety. Ok, jedu. Čekám na autobusovém nádraží jen třičtvrtě hodiny a sloužím pro místní pobudy jako dodavatel cigaret /samozřejmě zdarma/.

Poté se objevuje Ay oblečený ve stylu hip-hop a nasedáme do taxi. Káva, místní metro, svatba v rodinném kruhu. Jsem za exota, jak jinak, nikdo nemluví anglicky, ale maminka a sestra jsou moc fajn. Bohužel mne přesvědčí, že musím jít tančit na jejich tradiční živou hudbu a již při první skladbě pochopí, že to nebyl dobrý nápad. Všech osmdesát hostů se dívá na mne a naprosto otevřeně se směje. Naprosto je chápu a tak si mohu jít po druhé písni sednout. Při odchodu ještě absolvuji srdečné rozlučkové kolečko s příbuznými, kdy některé z dam mne osahávají, zda je vůbec možné držet pohromadě při váze 60 kilo. Mužské příbuzenstvo má jedinou otázku, odkud jsem a při mé odpovědi se neubrání zklamané reakci. Odjíždíme s Ay a jeho bratrance do domu tety a konečně může začít mejdan, který spočívá v tom, že se na počítači pustí populární muzika. Odcházím na toaletu a bohužel vyhazují tampón do WC před tím, nežli bych se podívala, zda má toaleta splachování. Takže nemá! Celý týden jsem úspěšně tajila svou měsíční ženskou záležitost a teď stojím nad arabským záchodem, ve kterém si plave jasný důkaz. Nastává můj urputný boj, který sice nakonec vyhrávám, ale není nutné líčit za jakou cenu. Mezitím bratranec přivezl víno a asi pětkrát volala tetička. Je pět hodin a zítra v jednu v noci mi letí letadlo. Chlapci mi ustelou v pokoji s telefonem, takže od 8,30 v pravidelných deseti minutových intervalech vyzvání telefon, asi tetička. Snažím se vzbudit Ay, ale je to marné, tak se alespoň přemísťuji do další místnosti. Za půl hodiny přichází můj kamarád a to, co viselo ve vzduchu už třetí den, se stává skutečností. Něžnou, milou a s prezervativem. Uf! Měsíce samoty mého těla jsou zapomenuty a zdá se, že s velkou chutí.

12.00 – volám svého delegáta s dotazem na odlet letadla, posílá mne k nástěnce. Jsem v Tunisu, opět mne posílá k nástěnce, kam ho asi posílám já, i když jen v duchu, si můžete domyslet. Vyrážíme s Ay zpět do Nabeulu. Balím si kufry a jdeme spolu na poslední jídlo. Musí se vrátit do Tunisu posledním autobusem.

Loučení a náhlý pláč z jeho strany. V tyto chvíle bych raději slíbila cokoli, tedy sňatek ne. Čekání na autobus, čekání na letadlo, čekání na domov a... čekání na telefon.

Kapitola šestá návrat do budoucnosti

Z pytle vyndáš jen to, co v něm předtím bylo.

Brazilské přísloví

Září 2007 – zajímalo by mne, jaký dárek asi dostanu od svého mobilního operátora koncem roku. Za polední rok jsem si platila každý měsíc minimálně plat jednoho zaměstnance Vodafonu. Možná by se mohl stát sponzorem mých zážitků.

Přehodnotila jsem sponzora. Bude to zřejmě cestovní agentura – letím za deset dní!

8. 9. 2007 – tak zase balím, kromě oblečení ještě fotoalbum se svou minulostí, nezbytnou duchovně-intelektuální knihu, mapu Čech a Moravy a barevné prezervativy s ovocnou příchutí.

10. 9. 2007 – cesta letadlem probíhá hladce, jen pár totálně opilýých homosexuálů si spletlo letadlo a s velkým skandálem se snažili nastoupit do letadla, které letělo do Dubaje. Přivlekla je ochranka terminálu a sebrala jim okamžitě všechny láhve. Ovšem těsně před tím, nežli upadli do alkoholického bezvědomí, zahájily stewardky palubní prodej. Čtyřprocentní menšina vykoupila celý bar a bez jakýchkoliv zábran začala ihned s další konzumací. Přistáli jsme v jednu hodinu po půlnoci v tuniském mraveništi, rychle jsme posbírali své zavazadla a naskákali do čekajících autobusů s nadějí, že za hodinu budeme všichni ve svých dočasných termitištích. Po našem půlhodinovém čekání byli letištní ochrankou přivlečení zpívající homosexuálové mávajících prázdnými láhvemi od whisky. Bohužel jsme opět cestovali stejným autobusem. Průvodkyně promluvila o pití vody /pít hodně, ale ne místní vodu, proto si musíte propašovat koupennou vodu z obchodu do hotelu/ a vyjeli jsme na dálnici. Všichni jsme si oddechli. Asi po pěti minutách se jeden čtyřprocentní probral a vytáhl, Bůh ví odkud, další láhev whisky. Po dalších pěti minutách se začal dožadovat zastavení, se zdvořilým volám na řidiče: „Ty vole, zastav, potřebuju chcát!“ Řidič okamžitě pochopil situaci, zhasnul světla v autobuse a pustil arabskou hudbu. To našeho milého cestujícího rozzlobilo natolik, že začal hlasitě zpívat, styl hudby mi zůstal utajen. Zato řidič přidal volume a v tu chvíli bylo jasné, že byla vyhlášena válka. Opilec poznal, že v síle hlasu nemá šanci na vítězství a rozhodl se k jednoznačnému činu, vydal se setmělou uličkou k narušiteli. Řidič jen lehce odbočil do levého pruhu, aby předjel neviditelnou překážku a zdvořilý našinec skončil na klíně jedné spolucestující. To ho rozlítlo definitivně. A jelikož už nyní věděl, že se nikam nedostane, obrátil svou nenávist k této mladé dámě. Dívka se hystericky

rozplakala, zadní část autobusu se připravila k lynčování buzerantů, arabský řidič si šťastně zpíval a my jsme se řítili směrem k modrému moři a klidné dovolené.

Po výstupu všech ostatních turistů a posledním výstupu homosexuálů, kteří odmítali opustit autobus u svého hotelu, kdy řidič nejprve volal delegátku a poté je odvěkla hotelová ochranka, jsme zbyly v busíku jen já a paní ve středním věku se čtyřletým chlapečkem.

Tak jsem byla zase tady!

03.43 – recepce malého milého hotýlku bez stravy a můj milý přítel, který se náhle tiše vynořil jako z pralesa, udivené pohledy recepčního a mé nové známé z busíku. Hurá – terapie může pokračovat!

04.34 – sedíme na naší terasce, pijeme české pivo, navzájem si ukazujeme svá fotoalba a cikády řvou jako o život. Z vedlejšího pokoje je slyšet vášnivý sex, samozřejmě, kdo jiný, než-li Ay arabský kamarád Kays. Ach jo! Kámoši mých kámošů mne nikdy neopustí!

11. 9. 2007 – vrzající vozeček, bouchající dveře, splachující záchod, bílé prostěradlo, tmavě hnědé mužské stehno, černé kudrnaté vlasy. **Ahoj!**

14.05 – začal Ramadán, Ay má problém, měl by se vrátit do Tunisu k rodině. To se mi snad jen zdá! Ne, nezdá. Se svým kámošem Kaysem a jeho tuniskou slečnou míří k autobusu, který jede do Tunisu. Já mířím na hotelovou pláž.

Je stejně milá jako hotýlek. Potkávám svou českou známou z autobusu. Během dvou hodin znám všechny podrobnosti z jejího života a tak si říkám, Pane Bože, ty mě máš fakt rád! Paní Alence je 45let, má dva dospělé syny / jeden tak trochu fetuje/ a malé blondaté čtyřleté dráče se jménem Viktor. Domlouváme se na večerní návštěvě a víně. Ay se má vrátit druhý den.

18.15 – Ay ťuká na dveře a nese večeři. Neuvěřitelné! Mám jít na návštěvu k Alence. Můj milý přítel se stydí jít se mnou. Ach jo! Nakonec jdeme a hodinu posloucháme o jejích potížích v hotelu a ztracené kulmě na vlasy. Dráče Viktor demoluje stůl. Cikády řvou a sex s prezervativem má jahodovou příchutí.

12. 9. 2007 – tekoucí voda, bílý polštář s flíčky od jahod, růžové chodidlo mého černého přítele. **Ahoj!**

13.00 – snídaně, rozčilené telefony, stoupající nervozita ze společného prostoru. Co budeme dělat? No nic, já vyrazím na pláž, Ay si jde lehnout.

17.30 – jdeme na nákup a Ay vaří. Moc se mi líbí ho pozorovat. Je vidět, že to fakt umí. Hezký večer, zpívající cikády a banánová příchutí jako zákusek.

13. 9. 2007 – bílo-černo-žluté ráno s důvěrně známými zvuky záchodu a sprchy z vedlejších pokojů. Jdu udělat snídani a nesu ji do postele. **Ahoj!** Co budeme dělat? „Nemáme přece moc času“, říkám. Sex bez jakýchkoliv příchutí a... rozvrzaný vozík s pokojskou rozráží dveře! A je Ramadán – naprosto nepřipustné uprostřed dne, ach jo!

16.42 – nervozita mého přítele nabývá vrcholu. Vlezl si do skříně, zavřel za sebou dveře a začal zpívat arabské tradiční písně. Blázinec v Bohnicích se

všemi jeho schizofrenickými a maniodepresivními obyvateli mi připadá jako oáza jistoty a přeji si tam prožít konečně klidnou dovolenou.

19.20 – Alenka se svým dráčkem Viktorem má přijít na večeři. Ay udělal opravdu krásnou večeři a po večeři si s Viktorem maloval zvířátka. Namaloval mu krásného koníčka, a když mu Viktor připomněl, že mu chybí ocas, s velkým úsměvem ho doplnil. Bohužel na úplně jiné místo, než maminka Alenka čekala. A já jsem jen s hrůzou očekávala, kdy dojde na první česká slova mého arabského přítele, která jsem ho bezelstně naučila a která si upravil po svém. Naštěstí, „**ocas, vagína, prdel jsou tři kamarádi**“, už stačil pyšně říct pouze k zavřeným dveřím, za kterými kvapně odcházející Alenka vlekla své řvoucí dráče Viktora dožadujícího se malování dalších ocasů.

01.10 – vyskakují řvoucí jako dráče Viktor z našeho společného lože. Dobře, smířila jsem se s milováním bez ovocných příchutí, ale to neznamená, že si chlapík nemá dávat pozor. A on si ho prostě nedává! Teprve teď jsem pochopila, že to nebylo poprvé a on pochopil, že jsem to před tím nevěděla. Kdo z nás je rozčilený víc, to fakt nevím. Já řvu a cikády a Ay zarputile mlčí! Bouchly dveře a není ráno! **Ahoj!!!**

14. 9. 2007 – bílé ráno bez černé barvy. Ach jo! Černé oko mne beze slova pozoruje z vedlejšího pokoje. Terapie vrcholí! Dráče Viktor se vrhá do pokoje a udýchaná Alenka nás zve zítra na večeři. Díky, přijdeme bez psacích potřeb. Jdu na pláž a snažím si dát do pořádku svou nabouranou nervovou soustavu. Viktor mi vyhazuje do moře můj oblíbený růžový náramek, který jsem mu půjčila a Alenka mi za to vynadala.

18.54 – v hotelovém pokoji se mnou nemluví už ani cikády. Konečně se dostávám ke své duchovní knize /Osho – Zralost/.

21.08 – nakonec jedeme do kavárny a když se vracíme, vedlejší dveře pokoje jsou pootevřené.

02.28 – slyším tekoucí sprchu z naší koupelny.

03.06 – stále teče, jdu tam v koupelně pára, zatažený závěs u vany, proud vody. Scéna jako z filmu Psycho. Odhrnuji závěs a... za ním je pouze opuštěná puštěná sprcha. Pane Bože! Otevírám dveře na chodbu, vidím světlo a slyším vodu z koupelny druhého pokoje. Do prdele! Nechávám otevřené naše dveře, běžím k ledničce, piju z láhve. Sedím na balkóně, kouřím a čekám. Ay ovázaný ručníkem přichází, v ruce drží ukradenou kulmu Alenky a okamžitě je mu jasné, že je dusno, velké dusno. Pak přichází bouře. Nemluví, zavírám se do skříně s vínem a cigaretami a zpívám moravské tradiční písně.

04.17 – balí si tašku. Bouchly dveře, myju nádobí a zase sedím na balkóně. Vidím ho přes okno u recepce, jak živě konverzuje s ochrankou hotelu. Jdu spát.

15. 9. 2007 – zvuk bosých nohou, vůně černé kávy a bílý úsměv. **Ahoj! Klid zářijového rána.**

Modré moře, Viktor mi nosí růžové mušle a Alenka má novou kamarádku.

19.30 – jdeme k Lence na večeři. Ujišťuji Ay, že to není typická česká

kuchyně. Nevěří mi a Viktor, který se bez psacích potřeb nudí, se jde vykakat na hlavní cestu mezi bungalovy, kudy se v tu dobu vrací hosté z večerní romantické procházky.

22.05 – krásná tradiční kavárna, živá hudba a můj pozorný přítel. **Klid zářijové noci.**

01.23 – Ay mi přináší jasmín a dává mi ho na polštář. Cikády něžně zpívají a já mám měsíčky.

16. 9. 2007 – vůně jasmínu, jeho černá ruka na mé bílé dlani a červená barva prostěradla. Ahoj!

Snídaně, mnoho slov, slzy, nákup, společně na pláž, společné plavání, společné foto, společná večeře, společné arabsko–moravské tradiční písně. A dál? Taxi, nákup datlí a fíků, rušná ulice, taxi, hotel. **Ahoj!**

22.30 – autobus, klidní homosexuálové, neklidná Alenka, šťastný let!

17. 9. 2007 – žluté taxi, zelená zahrada, stříbrná sprcha, bílo–hnědé dlaždičky, růžový polštář, prostě doma! **Ahoj!!!**

Kapitola sedmá život přes kopírák

Hlupáci dělají stále stejné hlouposti, ti šikovnější neustále nové.

Německé přísloví

Říjen 2007 – zase jsem tady! Nějak se mi to už plete – to tady a tam.

Žiju jako přes kopírák, jak říká má kamarádka Iva. Zase mám festival a taky přirostlou ruku k telefonu. Snad mi přibýlo trochu rozumu.

Konečně jsme s mým bývalým přítelem uspořádali své bydlení. Rozhodla jsem se ve své zelené zahradě zůstat. Nekonečná jednání s právníky a novými majiteli pokračují.

10. 10. 2007 – Ay se pomalu dostává do problémů a já vím, že mu nemohu pomoci. Jeho kámoš Kays se pro změnu oženil s anglickou turistkou. Slečna z Anglie vůbec netuší, že v době její nepřítomnosti si zhusta užíval /a zřejmě také za její podpory/ s tuniskou děvou, která ke své muslimské tradici přistoupila současným moderním způsobem /živnost tuniských gynekologů musí v dnešní době vynášet a v této návaznosti se rozvíjí i výroba jehel a nití/. Díky Bohu tak stoupá produktivita HDP, která je v arabských zemích žalostně nízká, pouze pětiprocentní a tak je nanejvýš moudré zapojit do procesu hlavně mladé!

Listopad 2007 – Ay občas volá a já mu občas odpovídám.

Ay nevolá a já taky nevolám.

Vracím se na chat, ale tentokrát mezinárodní a samozřejmě arabský a opět si neomylně vybírám. Mladý muž z Německa /genetická kombinace sudánského

otce a srbské matky/ je chytrý a taky je jen 300 km od Prahy. Vedeme spolu nekonečně noční rozhovory a já se virtuálně zamilovávám, jsem odhodlaná ukončit své trápení loňského i letošního roku.

Ay volá a já nevolám.

Prosinec 2007 – Ay volá a já nevolám. Můj virtuální přítel z Německa potkal reálnou ženu v Německu. Proplakala jsem celou noc. Ay volá.

3. 12. 2007 – Ay volá pořád. A já?

Kapitola osmá návrat přes kopírák

Manželství je jako obležená pevnost: kdo je venku, chce dovnitř a kdo je uvnitř, chce ven.

Arabské přísloví

7. 12. 2007 – letíme přes Djerbu. V batohu mám dárek pro delegáta Eximtour /dvě flašky whisky/, které mi pro něho dali v cestovní kanceláři. Delegát je šťastný a stará se o mne.

Do hotelu jedu sama v malém minibusíku.

16.00 – Mahdie, krásné počasí, nádherné pláže, výhled na moře. Těším se na příjemný týden.

20.00 – můj milý přítel s jeho bílým úsměvem. První, co mi dává, je prstýnek. Ach Bože!

20.15 – jeho práce s žehličkou a má práce se slivovicí. Je velmi nervózní. Jedeme do restaurace a celý večer je zamlžený oparem vypité slivovice. Mám pocit, že mne žádá o sňatek.

8. 12. 2007 – ráno, snídaně a jen asi patnáct východoněmeckých důchodců v celém hotelu. Zase jsem báječně vybrala. Opuštěný hotel, prázdné pláže a milenec s depresí v kulminující fázi. Snažím se být pozorná a roztomilá. Pouští televizi.

9. 12. 2007 – ráno bez snídaně, ale s televizí. Dívá se snad úplně na všechno v jakémkoliv jazyce a vůbec mu nevádí, že nerozumí ani slovo. A já přestávám rozumět téhle situaci. Proč tady jsem? Možná by stačilo, aby sem přijel sám a strávil týden se svou nejlepší přítelkyní Telkou. Komunikace vážne, sex vážne, energie na bodu mrazu. Roztomilý šedesátník se mnou koketuje u večeře. **Proboha, vždyť je o dvacet let starší!** Večer v rytmu akčních filmů!

10. 12. 2007 – ráno a animovaný film! Dostávám hysterický záchvat. Asi je to z nedostatku kvalitního sexu. Něco jiného je, když je člověk sám, ale tady mám kousek od sebe zdravé mužské tělo ovšem s nemocnou mužskou myslí, do prdele!

11. 12. 2007 – nemluví, sbírá mi fosílie. Večer Komisař Rex v italštině.

- 12. 12. 2007** – přinesl mi dárek k svátku, rybičku v rybě. Trávíme večer jako fakt dobrý kámoši při víně, pistáciích a rozhovoru v leže naproti sobě.
- 13. 12. 2007** – nic a v televizi arabský seriál. Balím si věci.
- 14. 12. 2007** – učím ho písničku Ej od Buchlova vietor věje, zapisuje si jí foneticky v arabštině a poté rapuje. První a poslední uvolněný večer. Prostě se vracím domů!

Kapitola devátá – návrat bez kopíráku

Nesnaž se utopit smutek v rumu – umí plavat.

Francouzské přísloví

17. 12.–31. 12. 2007

Nekonečné rozhovory o budoucnosti, samota a víno, vánoční stromek a novoroční ohňostroji.

Kapitola desátá – konec bez kopíráku

Všechno, co je skutečné, žilo nejprve v představě.

Japonské přísloví

1. 1. 2007 – každé pokračování pohádky má šťastný i méně šťastný konec. Tak tady je!

2. 1. 2007 – bude mi 44 a má krize středního věku pokračuje. Stala jsem se specialistkou na některé druhy obyvatel z Marsu a na orbitální stanici se zastavuji pouze pro výsledky výzkumu. Poslední průzkum opravil mou teorii o přemísťování národů – prvotním hybatelem není evropská žena, ale ženy z celého světa, včetně eskymaček.

Zn. Žádného mloka mužského pohlaví nehledám, mám totiž pocit, že evoluce ještě neproběhla! A když, tak na jiné planetě!!

Evropsko – arabská pohádka

V nejzkaženějším světě je nejvíce zákonů.

Publius Cornelius Tacitus

Věnováno mému synovi Adamovi a především:

kapitola první, čtvrtá a šestá – který se mnou byl a stále je

Kapitola první očima na obloze, nohama v prachu, rukama v zemi

Chceš-li vidět měsíc, dívej se na oblohu a nikoli do louže.

Perské přísloví

Leden 2008 – bude mi 44 a ještě jsem nepřežila krizi středního věku.

Jen nikam nelítám a odkud se nevracím a jako nový vývojový druh trávím svůj čas ve velmi omezeném teritoriu a velmi opatrně se rozhlížím, jestli v mé blízkosti něco leze. Naštěstí neleze!

Pokračuji pouze ve svých virtuálních výletech, telefonických a internetových.

Přišel také email s přáním k Novému roku od mé první arabské hrdličky.

SIMONA really i dont have any word to tell you, what i feel about my life but i have one beautifull emotion it's very beautifull emotion it's one person in my life this person it's my emotion you know how this person ? it's you simona happy new year i will give you my stry soon be pation please one month maby or two. Ach jo! Překlad není nutný, ani volný!

Je lehce nad nulou a našla jsem doma na zahradě roztrhanou **hrdličku**.

Druhá hrdlička seděla na větvi nad mrtvolkou a dívala se, jak odklízím pozůstatky jejího partnera. Nebo partnerky?! Skončila v igelitovém pytli!

Mám novou závislost, jmenuje se internetové diskuze. Kam asi pojedu na svou příští dovolenou, Maroko nebo Austrálie?

Únor 2008 – stále „páchám“ dobré skutky, prostě si nějak nemohu pomoci.

Snažím se sice eliminovat své „ztráty“, ale jsem zřejmě beznadějný případ, rozhodla jsem se „prověřit“ ochranu naší malé milé České republiky a posílám pozvání k návštěvě své země mému milému příteli Ay.

Hurá, paní konzulka mne ochránila! Nikdo nemůže projít bez sňatku! Hurá, kolik českých žen ještě bude mít tu ojedinělou šanci si prožít tu báječnou možnost „účelných sňatků“ po dvoutýdenních dovolených?! **Díky, že nás chráníte!**

Březen 2008 – něco se stalo. Sice nevím co, ale jsem šťastná. Jsem sama a jsem šťastná. Najednou je to tak, že se probouzím šťastná, mohu se dívat na bílé záclony a květiny na okně, mít svůj denní rituál s psíkem Alexikem, žehlit s láskou, mít emoce, které zítra zase budou jiné a náhle k nim nepotřebuji „mít“ muže. Ani arabského!

Duben 2008 – můj syn se zbláznil! Ne obrazně, ale doslova. Rozešla se s ním první dívka!

Navštívila jsem syna Adama v blázinci. Nenávidí mne a posudek psychologa je zdrcující – kavárenský intelektualismus s výraznými narcisními prvky, matka nezvládla výchovu, sociální vývoj na úrovni 12 let. Přinesla jsem mu jahodový kompot a banány.

Navštívila jsem syna Adama v blázinci. Jiný blázen mu ukradl mobil, další blázen u mě žebrá o cigarety a moje maminka mě před všemi blázny hlasitě vyzývá, abych se konečně nechovala jako blázen. Hlasitě se smějí a lékař vychází ze své kanceláře se podívat, zda nemá náhodou nový „příjem“. Dávám mu tašku s mandarinkovým kompotem a bebe sušenkami – a to není úterý!

Navštívila jsem syna Adama v blázinci. Adam mne seznamuje se svými třemi spolužáky a dvěma blázny – rozdíl není zcela zřetelný. Náš srdečný rozhovor přerušuje další návštěva dvou kamarádů a jednoho blázna, který má potřebu hlubšího sociálního kontaktu. Nechávám jim ananasový kompot a kilo jablek.

Navštívila jsem syna Adama v blázinci. Přivezla jsem mu nový mobil a podepsala odchod na vlastní riziko. Odcházíme v prvním jarním slunci, které se zrcadlí v kalužích na dvorku blázince.

A kde je tady a teď?

Kapitola druhá očima nad mraky, nohama v letadle, tělem v moři

Není hanba upadnout, ale příliš dlouho ležet.

Francouzské přísloví

Květen 2008 – jaro a Djerba, slzy a smích, měsíčky a slunce, motorka a televize, voda a víno, blízkost a samota, procházka po pláži a němý telefon. Ostrov Djerba. Tady jsem začínala před dvěma lety. Vrhám se do hotelové haly se svou evropskou energií. Ano, můj milý přítel je už tady! Volám mu z recepcce, aby mi pomohl s kufry. Nepomáhá, spí. Vrhám se na něho jako americký hurikán Katrina.

Vše je vzhůru nohama. Nebo naopak v „pořádku“? Není na co navázat. Nic tvoří nic!

Motorka a nic, velbloud a nic, pláž a nic, prostě nic. Letadlo, taxi a nic.

Červen 2008 – dostávám výborný nápad. Proč stále někam cestovat, vždyť přece i u nás je krásně!

Má kamarádka mě uvádí do arabské komunity v Čechách. Je kreativní a proto celou situaci připraví po svém. Mou pravou identitu lehce zamlží, stává se ze

mne osoba blízká prezidentskému páru. Luxusní restauraci, kterou společně navštívíme, dopředu upozorní a tak již při našem vstupu, jsme bedlivě pozorováni a usazeni k nejlepšímu stolu. Kapela hraje, arabští muži kouří šišu a břišní tanečnice se vlní. Personál se nám snaživě věnuje a pak se něco stane. Nad naším stolem asi ve výši dvou metrů visí jako nádherná dekorace **marocká citara**, což je hodně tvrdé dřevo velikosti malých necek. Číšnice přináší předkrm a citara padá a kam jinam, nežli rovnou na moji hlavu. Zatmí se mi před očima, a když se mi zas rozsvítí, ocitám se ve zpomaleném filmu – čas v restauraci se zastavil. Zpěvák s otevřenou pusou před mikrofonem, muži s otevřenými pusami, ze kterých vychází dým, kamarádka s otevřenou pusou s krevetou mezi zuby. Zvedám hlavu, na které elegantně trčí marocký trakař, a vycením chrup. Okamžitě jsem ve filmové grotesce. Personál se ke mně řítí s mokrým hadrem a ledem, muži se rozkašlou, břišní tanečnice zavlní a kreveta mé kamarádky končí na mém talíři. Majitel restaurace běží s šampaňským na účet podniku a přesvědčuje mne, že to skutečně nebyl žádný skrytý úmysl místní arabské extrémistické buňky. Ovázaná kostkovanou utěrkou ho ubezpečuji, že panu prezidentovi nic neřeknu a on vděčně přidává ještě jednu bohemku. Můj vstup do komunity se tedy vydařil! Paradoxem je, že během dohledné doby tento podnik skutečně prezidentský pár navštívil. Kam byli usazeni a kde byla marocká citara, to fakt netuším.

Kapitola třetí

očima v srdci, rukama v těle, tělem v duši

*Není poctivý, kdo si spálí jazyk a neřekne druhým,
že polévka je horká.*

Francouzské přísloví

Červenec 2008 – něco se stalo! Náhle se mi vrátila celá ta touha a stýskání po těch šťastných chvílích, které trvaly tak malou chvíli a byly tak intenzivní, že je nikdy nezapomenu. Lžu sama sobě. A přestala jsem se smát. A dívám se stále dokola na ty fotky. A vše je ztraceno ve výkladu. A lžu i všem kolem sebe. A jsem bez energie. A bez lásky. A bez chuti. A vůle. A... mně chybí! A co mi vlastně chybí? Vrhám se do diskuze na cestovatelském webu o tuniských láskách. Chci být opět prospěšná! Konečně poznávám, co to znamená, žít v „harému“! A ten virtuální si se skutečným harémem nezdá! Nežli pochopím podstatu ženské žárlivosti a neupřímnosti, uběhne ještě nějaký ten měsíc. Vložím svůj příběh jako varování ostatním do diskuze a jsem okamžitě

označena za k...., která vůbec nepochopila „arabskou čistou duši“! Pro skutečnou arabskou lásku je třeba především vše obětovat! Postupně se „citlivě“ dozvídám, co vše jsem udělala špatně. Jediné, co mne zaráží, je, proč většina diskutujících dopadla podstatně hůře než já. A tak vyrážím do světa, tedy do Holandska. Můj známý je původem z Kurdistanu a jeho příběh je podobný mému.

Srpen 2008 – přistávám v zemi kachen a tulipánů a poznávám, co znamená, žít v ní jako přistěhovalec. Můj známý mě vyzvedává na letišti a míříme asi sedmdesát kilometrů od hlavního města k celkem hezkému paneláčku v oblasti, kde žijí imigranti. Zelená čtvrt a byteček má i balkón. Kouří šišu, běhá mi pro víno a nosí holandské sýry. Bože, není to nádherna?! Není! Povlečení na posteli mi připomíná dekoraci z gruzínského filmu a dostala jsem i vlastní župánek s lidovými motivy a patnoflíčky s červenými bambulkami. Uchází se o mne – zaplatil mi letenku, půjčuje mi kolo, topí v krbu a moje já? Snad je tady a teď, ale pak začíná vyprávět – o svém dětství /měl jednoho otce a dvě matky/, o válce, o svém začátku v Evropě, o své ženě... Pochází z oblasti silně zasažené válkou, jeho otec, kterého velice miluje, měl dvě manželky, jednou z nich byla jeho matka. Vzpomíná na dny, kdy otec odcházel, jeho maminka spala s dětmi a plakala, vzpomíná na své rozhodnutí odejít za každou cenu ze své země, kdy ho dvakrát vrátili zpět při pokusu přejít hranici, při třetím pokusu mu nejprve ukradli všechny teplé věci v ukrajinské ubytovně, pak celá skupina přecházela v zimě přes slovenské hory, mluví o chování lidí v zoufalé situaci, o tom, jak šel pouze v teniskách a lehké bundě metrovým sněhem, jak měli připravené pasy a v nich vloženo 3000 amerických dolarů, jak vlak pouze na deset minut přibrzdil, slovenští celníci rychle vybrali pasy, orazítkovali je a vrátili bez dolarových papírků, které pro většinu z nich znamenaly třeba prodaný dům. A pro celníka? Třeba nové auto americké výroby, kterým se může blýsknout před sousedy ve své vesnici. Vybavuje si jednu historku, kdy na nádraží přišla žena v modrých šatech a žebrala, jedna imigrantka jí se strachem podala svůj pas, protože si myslela, že je to policistka, žena to považovala za výsměch a ztropila neuvěřitelnou scénu. Směje se tomu. Druhý den ráno je na balkóně jedna ohořelá židle a jeden ohořelý truhlík bez tulipánů /zbyly jenom cibulky/. Jedeme na venkov k moři, bydlíme v bungalovu, jezdíme na kole do blízkého městečka. Je pouze mým kamarádem a mě je jasné, že to tak zůstane. Jemu zatím ne. Vypráví o svých začátcích v Holandsku, které tehdy bylo k válečným imigrantům velice vstřícné. Dostávali sociální bydlení, zdarma jazykový kurz, pomoc při hledání prvního zaměstnání. Dnes je situace jiná. V Amsterdamu žije asi 2000 různých národností a jeho multikulturnost mě už připadá příliš rozmanitá. Jak jsem pochopila, zřejmě i holandským obyvatelům dochází trpělivost a soucit

s některými skupinami nově příchozích z různých koutů světa.

Je večer, pijeme víno, venku se prochází kachny a spokojeně kálí na perfektně zastřižený trávník před bungalovem. Můj kamarád pokračuje ve svém životním příběhu.

Konečně si našel práci, usadil se a bylo mu 30 let. Získal trvalý pobyt a holandský pas, což je pro imigranta ten nejcennější poklad. Válka v Iráku skončila a on mohl odjet po mnoha letech navštívit svou rodinu do Kurdistanu. Maminka ho přemlouvala ke sňatku. V té době už věděl, jak je složité založit rodinu s Evropankou, tak nakonec souhlasil s tradičním přístupem v muslimských zemích, to znamená, že rodina mu vyhledá vhodnou nevěstu v jeho rodné zemi. Měl jen jedinou podmínku. Chtěl, aby byla z chudých poměrů, protože pokud Bůh pomohl jemu, on může pomoci někomu jinému. Rodina se začala poptávat a během jednoho týdne našla mladou dívku. Vyjednávání o sňatku tedy začala. Můj kamarád dívku vůbec neviděl, teprve po dojednání všech detailů se krátce setkali, samozřejmě za přítomnosti obou rodin. Byly připraveny všechny dokumenty, proběhla svatba a on za dva dny odlétal zpět do Holandska. Nutno podotknout bez jakýchkoliv sexuálních radovánek s nevěstou.

Otevírá další láhev vína a připravuje si další šíšu. Venku je tma, kachny šly spát a jeho vyprávění pokračuje.

Po třech měsících se vrací zpět a každý den se schází se svou novou ženou. Prochází se, mluví o jejich společné budoucnosti. Ona chce žít v Evropě, on souhlasí. Nastává boj s holandskými úřady, které odmítají další imigranty a to i v případě takzvaného sloučení rodiny. Pracuje v noci v pekárně, ve dne dělá hlídače v galerii, šetří, někdy padá únavou. Po půl roce dostává svou manželku za úplaty 10000 EUR „načerno“ do Holandska. V té chvíli již místní úřady musí akceptovat fakt, že je jeho ženou na jejich území.

Opět tvrdě pracuje, rozváží v noci poštovní balíky. Po nějakém čase může i jeho manželka jít do práce, vypadá to, že nejhorší mají za sebou.

V televizi běží japonský historický film, venku je holandské ticho a uvnitř pocit napětí.

Konečně mohou trochu žít. Děti zatím odloží na později. Po čtyřech letech manželka získává holandský pas, pláče radostí a odjíždí navštívit svou sestru do Finska. Po měsíci se má vrátit zpátky. Už ji nikdy neuvidí. Den před jejím příjezdem spolu mluví po telefonu, ptá se jí, kdy má čekat na letišti. Odpovídá, že nepřiletí. V první chvíli nechápe proč. Ona říká, že už nikdy nepřiletí a že žádá o rozvod. V několika minutách se mu zhroutí celý život – všechna jeho energie, zoufalá dřina, dobrá vůle byla k ničemu. Tedy pouze a jenom k tomu jednomu – získání malé červené knížečky s evropským symbolem svobody pohybu.

Pláče, uhlíky v šíše dohořely, za oknem svítá a kachny se vrátily před bungalov. Po týdnu odlétám bez tulipánů i bez kachen a čeká na mne nová práce v mé rodné zemi knedla–vepřa–zela.

Kapitola čtvrtá oči v krvi, játra v těle, tělo v nervech

Štípní se a poznáš, jak to bolí ty druhé.

Japonské přísloví

Září 2008 – mám druhý notebook, druhý pracovní stůl a můj syn se podruhé zbláznil.

Odmítá pravidelně navštěvovat prestižní, soukromou školu. Odmítá si sundat černý klobouk při vstupu do budovy, a odmítá si nazouvat přezutí, odmítá rozmístění kamerového systému do tříd a stává se iniciátorem petice, odmítá chodit spát do půlnoci a naopak spí ve školních hodinách, pravidelně dělá přednášku majitelce školy o bontonu, ona mi následně pravidelně telefonuje a hystericky s žižkovským přízvukem se dožaduje úcty ke své osobě.

Navštěvujeme psycholožku, která potvrdí mému synovi žádost o individuální výuku. Majitelka školy schvaluje žádost, proč ne – peníze dostane a vyhne se věčným diskuzím s mým přechytralým synem. Můj syn je nadšený, konečně nemusí dodržovat žádná hloupá pravidla námi vytvořeného hloupého **systému** a souhlasí i s lehkou brigádou.

A já...? Běhám do dvou prací a v jedné z nich se sžívám s novým kolektivem. Tři hlavní postavy v malé firmičce jsou dlouhodobě vážně nemocné. Ředitel má něco s krví, vedoucí projektu, na kterém pracuji, má něco s játry a můj přímý nadřízený je Nerv. V podstatě se nádherně doplňují.

Firmička má působit jako takový přátelský pionýrský /občas i rekreačně–sportovní/ klub. Brzy ovšem zjišťuji, že buď jsem již dávno zapomněla tu krásnou atmosféru večerních ohňů se zpěvem trampských písní nebo jsem nikdy nevěřila té hravé pospolitosti dnešního českého kapitalismu s jediným cílem – cukr a bič, chléb a hry = **matrix**!

No, peníze jsou zřejmě tím jediným motivem, proč hru hrát! Běda, aby snad někdo mohl mít jen drobnou radost ze hry! A tak nejprve nastudují jejich pravidla a pak si je zvolna mění za němeho údivu svých kolegů.

Má narůstající spokojenost ze hry mate mé „protihráče“ i „spoluhráče“. Je to vůbec celé naruby. Mé kolegyně ve středním věku neustále fyzicky přemísťují objemné balíky propagačních materiálů, pomůcek a „mediků“ /to je firemní výraz pro dárky na seminářích, většinou pro učitele/.

Při vyslovení tohoto slova dostávám husí kůži, ale bohužel přichází i další výrazy vytvořené v devadesátých letech první generací „podnikatelů ve fialových sakách“ jako například: mám pro tebe novou měsíček, dáme si krátký stormink, jsem v tom v pohodě, waw!

Zavádím své první nové pravidlo – přicházím do kanceláře s úsměvem, waw! Křeče v žaludcích mých kolegů povolují, zato řediteli se pení krev.

Ze začátku Krev občas přibublá do našeho pracovního prostoru, po nějakém čase raději zavírá dveře, oči i tepny. Chudák Nerv je na tom hůř, odmítám převzít jeho kompetence na svou hlavu, nešlím při zapomenuté čárce v textu ani špatně spočítaných kostičkách jeho nového projektu a ironicky glosuji podnikatelský slovník. Nakonec mi nejvíce sedí Játra. Játra je totiž cynik, což při druhu jeho onemocnění naprosto chápu – už nikdy v životě ani kapku alkoholu!

Kapitola pátá játra, krev, nervy naruby

Dítě si stěžuje, že bylo bito, ale neříká proč.

Latinské přísloví

Říjen 2008 – vzala jsem si třetí práci a můj syn se potřetí nezbláznil – zatím! Zrychlují svůj běh mezi pracovními závazky, občas přeskakují, občas podlézám, někdy taky jenom lezu. Můj sportovní výkon má tolik různých disciplín, že někdy ztrácím přehled – když mám házet oštěpem, plavu kraula a pak jsem překvapená, že kolem mé hlavy sviští šípy. Nebo jsem pod vodou a zapomínám dýchat. Můj syn naopak dýchá výborně – ve čtyři odpoledne se prochází po bytě v županu s doutníkem v puse a říká, že dnes v tomto sychravém počasí mohl číst pouze Dostojevského! Já zoufale přepočítávám již po desáté dřevěné kostičky pro nějakou školní soutěž a v jeho očích je naprosté pohrdání s počínáním lidské „ovce“.

Poprvé v životě nevyrábím zvířátka z kaštanů a pomalu se ze mne stává v současnosti velice oblíbený produkt evropské kultury – robot!

Listopad 2008 – zavádím své druhé nové pravidlo – protestuji proti nesmyslným pracovním požadavkům!

Řediteli tím piju krev, Nerv vykřikuje – jsem v tom v pohodě a svůj se v klubíčku svých vlastních nervů, Játra tvrdnou a můj mozek měkne. Nevím, zda je to po mých „sportovních výkonech“ či po nekontrolovaných nočních dávkách dopinku /v mém případě se jedná o červené víno/ a to bez dohledu trenéra. Nevím, fakt nevím. Jediný následek, který pociťuji, je, že se mi výrazně zhoršil zrak. Vidím rozmazaně autobus, který dobíhám, psí výkaly, do kterých šlapu, skvrny na ubruse, skvrny na toaletě, skvrny na kuchyňské lince měsíc neuklizeného bytu. Jediné skvrny, které nemohu vidět, jsou na mém prostěradle v mé ložnici. Bude to zřejmě proto, že tam nemohou být. K lůžku svého syna se raději nepřibližuji!

Poprvé v životě nedlabu dýní a nevyrábím dýňový kompot. Jsem Robot!

Kapitola šestá oči, tělo, duše jedno jsou /někdy i krev, nervy a játra/

Udělal jsem, co jsem mohl. Ať učiní lépe, kdo může.

Latinské přísloví

Prosinec 2008 – zavádím své třetí nové pravidlo – nahlas protestuji proti nesmyslným pracovním požadavkům!

Krev se vaří, Játra se proměnila v kámen, a Nerv poprvé projevuje svou přirozenost. Pronikavě řve, vypouští ven své nervní klubíčko „hadů“ a ke svému zděšení zjišťuje, že není „jen hodný člověk“.

Můj syn dočetl dílo Dostojevského a začíná číst Nietzscheho. V televizi běží pohádka o Mrázíkovi, konečně stejně jako každé vánoce a náš kdysi teplý světlý domov se proměnil v tmavou chmurnou chýši baby Jagy včetně kuří nožky – k lesu čelem, k Adamovi zády!

A pak se to stane!

Den po Štědrém dnu, po tom klidném a krásném svátku všech lidiček dobré vůle a upřímného srdíčka, přestávám vidět úplně! Řvu jako zvíře – nejsem přece super Robot! A z mého syna se stává Monstrum! Tolik sprostých slov na svou adresu jsem v životě neslyšela! Následně demoluje naší kuchyň a honí mne s nožem kolem slavnostně nazdobeného stolu. Bramborový salát nejprve visí na lampě, ovšem jen do okamžiku, nežli jí urve i s dráty ze stropu. Kredenc po babičce končí v troskách kapra, řízků a vánočního cukroví. Není to poprvé! Je v tom vše – jeho dětství, jeho škola, jeho život! Nenávist jeho generace k našemu světu, který jsme jim připravili, nenávist k systému, který nemá budoucnost, nenávist k matce, která ho na tento svět přivedla. Volám policii. Odváží ho do psychiatrické léčebny do Bohnic. Sbírám střepy svého konzumu a jsem definitivně v koncích. Jenomže kdo zná ty začátky a konce? A jejich délky, hloubky a časy.

Za oknem se vznáší sněhové vločky, taková ta pravá vánoční atmosféra a můj syn se definitivně zbláznil. Vyskočil z okna léčebny a prchl do lesů zapadaných sněhem.

Kapitola sedmá bez duše, bez těla, slepá

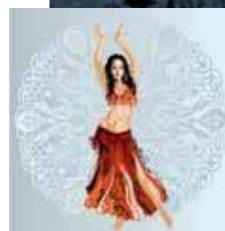
Bez přísloví

1. 1. 2008 – každé další pokračování pohádky má šťastný i méně šťastný konec. Tak tady je!

2. 1. 2008 – bude mi 45 a už ani nevím, zda má krize středního věku někdy skončí a hlavně jak.

Zbaběle jsem se stáhla do podzemí a popřela jsem veškeré výsledky svých výzkumů. Všechny mé úžasné teorie dopadly na tvrdou Zem jednoho prosincového dne, kdy za oknem tančily sněhové vločky. A ty vločky tančily bez ohledu na můj rozum, pocity a situaci!

**Zn. Jsem améba. Jsem praktický příklad zpětného vývoje evoluce.
Není to revoluce? A co je to mlok?**

Arabská pohádka II

Sedmkrát upadneš, osmkrát vstaň.

Kirgizské přísloví

Věnováno mé rodině a především:

mému mrtvému dědečkovi, mrtvé babičce, živé mamince, živému tatínkovi, živému Václavovi, živým i mrtvým bratrům a sestrám, tetičkám, strýčkům, bratrancům i sestřenicím a psíku Alexíkovi /živému/

Kapitola první zavřené dveře, zavřená okna, zavřená

Smolař si rozbije nos, i když upadne na záda.

Korejské přísloví

Leden 2009 – bude mi 45 a už ani nevím, zda krizí středního věku netrpí všichni kolem mne.

Můj syn vyšel ze zasněžených lesů a našel azyl u mých rodičů. Zavolala jsem do školy a zjistila, že nedokončí svůj individuální školní plán. Můj syn, který ve svých 12 letech četl Tolkiena, psal divadelní hry, hrál šachy, vyhrával literární soutěže, bude mít tedy **pouze** základní vzdělání. Poradila jsem se s odborníky a moje máma se rozhodla zakročit – zůstane na čas bydlet u nich.

A já...? Sobecky jsem si oddechla. Nebudu se muset dívat na popel z jeho vodní dýmky, prosit ho o nákup, budu poslouchat výklady o šílených konzumních ovcích dnešního světa. A budu pí...!!!

Únor 2009 – sněhové vločky za oknem nejsou vůbec romantické. Hlavně při mém odchodu z domu. Zas nikdo neuklidil chodník! Žádné tady a teď, žádné „něco se stalo“, žádné úvahy – jsem robot, jsem zvíře, jsem monstrum?! Prostě jen zimní sněhule a typicky česká vnitřní nasranost! Unavení lidé v metru, na ulici, v obchodech a celosvětová krize vrcholí! Něco se **sice** stalo, ale zatím **jinde** – nás se to přece netýká! Hm, zavřeme dveře, okna, oči, uši a jasně, že duši, haha. A ono to přece zase nějak dopadne, ne?! Venku i uvnitř.

Březen 2009 – nic se nestalo. Jsem sama a nejsem šťastná. Nesnáším své zažloutlé záclony bez květin na okně, můj psík Alexík chodí na procházky sám, nežehlím, není dnes, není zítra – je jenom NE! A je mi 45 let. ANO!

Kapitola druhá zavřené dveře, pootevřená okna, jarní

Humor je, když se navzdory všemu smějeme.

Německé přísloví

Duben 2009 – pro mne existuje jen jediná možnost, jak přežít vlastní život – sebeironie!

Mému rozhodnutí změnit dovolenkovou destinaci předcházela dlouhá skoro ruská zima, kterou jsem strávila v teplém svetr u praskajícího krbu se sklenkou červeného /tu cabernet, tu portugal/ ponořena do hlubokých z části depresivních úvah o smyslu vztahů mezi mužem a ženou v naší době a za nocí, kdy za oknem poletovaly sněhové vločky, jsem si neúnavně zlepšovala svou schopnost porozumění jiným světům. The world is changing! To jo, tak takhle to přesně bylo! A pak přišlo jaro. Jaro v našem domě se hlásí sms mého srbského souseda. „Dragi pratelky i prateli, radi by vas pozvali na tradicne grivacku vasich oblíbene pleskavice a cevabice. I kby curalo, grilovat budem!“

Nejprve čuralo, potom padaly sněhové koule velikosti marocké citary a třetí víkend se naše kouzelná zahrada se zaplnila multikulturními hosty, hudbou z filmů Kusturici a můj pes se radostně rozběhl k pleskavicím s jasnou vzpomínkou na loňské léto.

A přede mnou byla cesta do Egypta.

Jak říká jedna má kamarádka, Afrika jako kontinent je tvarem srdce, místem emocí, kde Egypt už je větší ponor nežli celý její začátek /Magreb/. Cesta proběhla hladce a pak přišel šok! Všichni tady mluvili rusky a nápisy byly taky v ruštině.

I Seheresade by určitě řekla: Zdravstvujtě v naší drevni!

Jelikož jsem při svých návštěvách v Tunisku stále něco řešila /sice podstatného, ale na h.../, rozhodla jsem změnit taktiku, žádní muži, žádné stresy, prostě nic. Jen odpočinek, relax, výlet a ticho.

První výlet byl na Saharu. Cílem výletu byla beduínská vesnice. Viděla jsem poušť /skalnatou/, chatrče beduínů, vyslechla jsem si výklad o hledání vody v poušti – místo proutku se tady používá velbloud, vypila jsem čaj, jela jsem na velbloudu /celých pět minut – naprosto dostačující/ viděli jsme starostu, jeho zahrádku i jeho super moderní toytu, a taky hru dětí, které si házely s živým ptáčkem místo míče, dostali jsme večeri, zatančili minutový taneček za zvuku bubínků, pak už všech asi padesát turistů naskákalo do svých džípů a nastala oblíbená zábava beduínských řidičů. Ještě jsem rozmazaně stačila zahlédnout starostovu toyotu, která nás doprovázela /zřejmě jel „na jedno“/ a pak už začalo noční beduínské rallye skrz poušť – waw!

A Seheresade se zavřela očka a řekla, dasvidanija sútra ...
Slunce a vítr. Se vzpomínkou na včerejší výlet jsem se opravdu těšila.
Bohužel zase zafungovalo životní pravidlo – netěšit se, nemalovat si! Foukal opravdu silný vítr a asi po hodině jsme dorazili k prvnímu místu, kde jsme měli šnorchlovat. Už když jsme příjížděli, kolem nás „parkovalo“ asi dvacet dalších lodí a vedle nich se „plácali“ ve vodě zoufalci v oranžových plovacích vestách s ploutvemi. Průběžně do nich „najížděli“ odplouvající či přistávající lodě s dalšími turistickými blázny. Ano, šnorchlovala jsem poprvé, vůbec mi to nešlo a nikdo z posádky se výrazně nesnažil pomoci. Spíše jsem měla občas takový ten vteřinový moment záblesku v jejich očích – ha, a teď už víte, jaké to je, když naši lidé plavou za vidinou lepšího světa z Afriky do Evropy a vy....!
Možná vědomě, možná podvědomě, ale přesto si výlet užívala více posádka nežli turisté. Hop ven, hop zpět, hop jinam a zas do vody, zas zpátky.
Výlet se končil na „bílých“ plážích ostrova a tam nás posádka usadila na pláži, kde se opravdu nedalo před silným větrem, kam schovat. A opět ten záblesk v očích – ha, takhle se tady smažíme a vy...! Ano, vrátila jsem se naprosto vyřízená a bez jakýchkoli představ jsem upadla do zaslouženého kómatu.
Zdálo se mi jen o ztroskotání Titanicu, jinak dobrý.

A Seheresade řekla waw, chorošije sny...

Tím jsem svou povinnost turisty „něco vidět“ splnila a mohla jsem začít odpočívat. A poslouchat příběhy jiných, ten svůj jsem tady prožít nechtěla. První příběh byl zlatníkův. Pocházel z vesnice někde mezi Luxorem a Hurgadou, vyprávěl, jak si musel na svou manželku vydělat práci čtyři roky v Dubaji, pracoval někde na polích s rajčaty. Následovalo pro mne hřejivé téma o životě v turistické oblasti. Ukázal mi protější massage salón a řekl, vidíš ten nápis Eva massage, to přijela taková jedna hodná česká paní ve středním věku a „pomohla“ tomu dotyčnému. Ach jo! Náš pokec zakončil výkladem o tradiční ženské obřízce. Tvrdil mi, že v Egyptě se stále praktikuje a to i přes oficiální zákaz úřadů. To je taky jeden z důvodů, proč egyptští muži vydrží déle, musí manželku uspokojit a to při odstranění klitorisu jde sakra těžce. Poté se krátce zamyslel a řekl, že jeho dceři už bude 10 let, nejvyšší čas na odstranění, ale on že je moderní muslim, půjdou do nemocnice, žádné domácí násilí!

Tiše jsem polkla, tak s tímhle světem nechci mít nic společného!

Druhý příběh mně byl převyprávěn dívkou, která dlouhodobě v oblasti žije a pracuje.

To, že tady žijí Evropanky více než v Tunisku, jsem si všimla, to, že řádný muslim může mít v téhle zemi až čtyři manželky, je taky známé, to, že nemají k facce daleko, se ví, ale když pak slyšíte příběhy o českých děvčatech, která přišla o peníze, o rozum a stala se poslušnými ovečkami, brr!
České děvče s maturitou konvertující k islámu zahalené od hlavy k patě a naprosto vážně prohlašující, že se již těší, až si s manželem ušetří na druhou manželku, tak to je pro mne fakt děs!

A to údajně není výjimka! Ano, the world is changing!
Najednou se mi tam začalo špatně dýchat a egypská hudba byla na mě moc hluboká.
Prostě tyhle vody nejsou pro každou rybku, pro mě teda nebyly.
A Seheresade mi zamávala a zůstala v Egyptě.

Kapitola třetí otevřené dveře, otevřená okna, otevřená

I čert byl krásný, když byl mladý.

Francouzské přísloví

Květen 2009 – bylo to náhle prosté. Pokud se někam mnohokrát vrátíme, máme důvod svého návratu. Není důležité, zda je to návrat do minulosti či budoucnosti, zda je to návrat k sobě či k druhým, návrat k mrtvým či živým, prostě to děláme.

Jednou v noci jsem tančila proti tmavému oknu a můj psík Alexík se na mne díval. Chytla jsem ho za packy a tančili jsme spolu. Pak se na setinu vteřiny uviděl v okně a pochopil. Stáhl ocas, zavyl a utekl. Styděl se. Celý život jsme mu říkali – ty jsi krásný a on se najednou neviděl krásný! Viděl cosi malého chlupatého nehodného lásky. Za deset minut už zase vesele vrtěl ocasem. Pro něho bylo a je pouze TĚD!

Kapitola čtvrtá dveře i okna dokořán, letní

Vzdávat se něčeho může ten, kdo má na věc vlastnické právo.

Latinské přísloví

Červen 2009 – dveře letadla se otevřely a já jsem se nadechla – byla jsem doma!

Ztratila jsem svého syna, ztratila jsem svou druhou práci, ztratila jsem svou životní energii – stačil jeden jediný nádech a byla jsem zachráněna.
Pokud se ovšem dá nazvat záchranou ta horká arabská půda.

Už v Praze na letišti jsem zjistila, že jsem zapoměla všechny peníze a kreditní kartu u sebe v bytě a v peněžence jsem měla asi 15 dolarů a 5 dinárů.
Volala jsem tedy své kámošce, zda by mi mohla poslat nějaké peníze přes Western Union. A tak jsem ráno nasedla do prvního taxi před hotelem a začala jsem shánět banku. Jasně, že všechny byly právě tuhle sobotu

zavřené. Byla jsem zoufalá, taxikář našťvaný a to jsem mu ještě řekla, že pokud banku nenajdeme, jezdí se mnou zadarmo. Podíval se na mne užasle s očima podlitýma krví. Banku jsme našli, peníze došly. Já se usmívala, taxikář se usmíval, svět se usmíval. Pozval mne na oběd do místní hospůdky. Pozval mne na víno do baru. Pozval mne na večeři k sobě domů. Povídali jsme si, zpíval mi své písničky, je rozvedený, je jen o málo mladší nežli já, má dceru, jmenuje se Az.

A já ...? Už před svým odletem jsem věděla, že tady chci žít, nejen jezdit na dovolenou.

Proč zrovna tady? Kdoví. Už v tom nebyla romantika, ani pominutí smyslů, ani vášeň pozdního věku. Byla v tom jistota rozhodnutí.

Červenec 2009 – začala jsem připravovat situaci v Čechách. Musela jsem vyřešit mnoho věcí před svým odchodem a zrušit spoustu závazků. Stala jsem se budhistkou v pravém slova smyslu – rozdávala jsem knihy, oblečení, nábytek. Poprvé v životě zažívám tu osvobozující chvíli – nic nevlastnit! Poprvé v životě nenesu tíhu jakékoliv odpovědnosti. Mám vykročeno do neznáma a nemám strach. Jediný strach, který zůstal, je o mého syna. Ale také vím, že si ten život prostě musí zkusit sám a na vlastní pěst.

Srpen 2009 – ještě jednou odlétám jen na deset dní, chci si promluvit s Az. Nejsem zamilovaná, ani on není zamilovaný, to už bychom asi po svých životních zkušenostech museli být fakt cvoci. Řekla jsem mu svou představu o tom, že se tady chci usadit a zda si myslí, že můžeme začít něco malého společně. Ví, jak těžké je jakékoliv podnikání v Tunisku a to především proto, že podle zákona **musíte** mít tuniského partnera. Většina společných podniků nedopadla příliš dobře. Souhlasí – zkusíme spolu bydlet a pak, až se trochu rozhlédnu, se uvidí. Nebylo dál co řešit!

Září 2009 – hotovo! Vše klaplo přesně v termínu a já pomalu začínám balit. Vízum jsem dostala na tři měsíce, pak se uvidí. Můj syn Adam si našel podnájem, kamarád mu dohodil nějakou práci a já se začala loučit. Kolečko rozlučkových večírků bylo nekonečné a náročné na játra, krev i nervy. Náhle jsem měla tolik ctitelů, že bych si mohla vybírat! Jaká úžasná možnost – za pár dní Síma odletí a nevzniknou tudíž žádné závazky! Odvaha českých mužů mě vždy fascinovala!

28. 9. 2009 – vystoupila jsem z letadla a byla jsem doma!

Kapitola pátá modré dveře, bílá okna, podzimní

Toho, kdo chce jít, osud vede, toho, kdo nechce, vleče.

Latinské přísloví

Nastal čas sžívání.

Byl to čas modrých dnů i nocí, sladký čas bez modro-bílé televize, čas posledních bílých jasmínových květů.

A já se bezhlavě a beznadějně zamilovala!

Stejně jako mnozí přede mnou a před mnoha lety jsem se zamilovala do Hammametů.

Původně malá rybářská vesnička byla před sto lety útočištěm umělecké bohémy celého světa a i když už dávno není „nevinou pannou“, má i jako trochu „opotřebovaná dáma“ stále své kouzlo a světlo. Jen je třeba déle a hlouběji hledat, protože the world is changing!

Nic nedělám – jen chodím na pláž, jím domácí stravu, chodím spát po půlnoci, vstávám před polednem, chodím na pláž... prostě **najednou nejsem robot!** Poprvé v životě ochutnávám tu úžasnou moc zahálky a můj mozek mne zase opustil. Učím se znovu a dokola intuici, instinktům, emocím a tentokrát v „přirozeném prostředí“.

A opět jsem pilnou žákyní! Mateřskou školku jsem přežila, jupí, nástup do první třídy!

Říjen 2009 – jistě jste si všimli, že písmenko A mě provází celým mým příběhem. Od A TO totiž celé začalo a pokračuje.

Bydlíme spolu s mým přítelem Az v malém studiu ve staré části Hammametů v blízkosti centra a učíme se svá první písmena abecedy soužití muslima a budhistky, Evropany a Araba, praktického muže a intelektuální ženy. Uf! Nejprve studuji rodinné příslušníky Az. První večeře s tradičním kuskusem u jeho sestry.

Sestra je v současnosti hlavou rodiny, jelikož maminka Az je již mrtvá.

Seznamuji se s bratrem, jeho manželkou, jeho syny, manželem sestry.

Seznamuji se i s dcerou Az. Celá rodina mi připadá normální, všichni pracují, mají své vlastní bydlení, neosahávají mě!

Stále nic nedělám – stále chodím na pláž, stále jím domácí stravu, chodím spát před třetí v noci, vstávám po poledni, jdu na pláž a... Vždycky si říkám, že když se Bůh nudí, rozhlédne se a zeptá se, kde je Síma? No a Síma je právě na plážové toaletě. Když chci otevřít dveře, zasekne se zámek. Buším, řvu, rvu za kliku. Nic. Naštěstí jsem na toaletě, která má nahoře otvor. Lezu na mísu a ječím do uličky k místním obchůdkům, help me, please! Nejprve

mne nikdo neregistruje, zvyšují volume, konečně si mne všimne obchodník z obchodu s koženým zbožím. Usměje se na mne, vynese si židličku před obchod a... posadí se! Divadlo začíná! I kill you! Konečně po mém výkřiku přibíhá mladý muž a ptá se, co se mi stalo. Vysvětluji mu, že zámek zapadl. Vedle v kabině naprosto v pohodě vytírá uklízečka. Myslím, že je hluchoněmá, ale není. Když mladý muž vnikne na vedlejší toaletu, uklízečka ztropí arabský výstup. Po pětiminutové výměně názorů se uklízečka uklidní, srovná svůj smeták opět do svislé polohy a odejde v klidu vytírat další záchod. Muž mi vysvětluje, že pokud nechci čekat hodinu na zámečníka, musím být „sportman“! Nechci čekat a nejsem sportman! Nakonec mě k velké nelibosti obchodníků v uličce přetahuje přes 30 cm otvor do vedlejší kabinky, kam není vidět a já jsem **sportwoman**! Elegantním skokem končím na vedlejší míse za potlesku dvou mužů s přetrženým ramínkem od plavek, které si „ladně“ přidržuji. Mám odřené stehno i pr....! Mezitím samozřejmě volá Az a nechápe mou odpověď na jeho otázku – where are you? V hajzlu! Zklamaní obchodníci a pobavený Bůh si uklidí své židle, představení skončilo! A jelikož jsem správná budhistka, chápu princip „mávnutí motýlích křídel v deštném pralesu“, chápu i „poselství zapadnutého zámku na arabském záchodu“ a také chápu „věci v souvislostech“, mé období válení se na prosluněných plážích musí skončit! Jdu do místní jazykové školy, budu se učit arabsky. Aaslama!

Můj učitel je prima, nemluví česky, mluví anglicky, takže si souběžně opakuji angličtinu a zároveň se zoufale snažím proniknout do tajů arabské gramatiky – ena farhana barcha /jsem velmi šťastná/!

Ve stejném čase měníme bydlení, kupujeme auto, průběžně se hádáme do krve, udobřujeme se bez krve, balíme a vybalujeme, Az vaří /pořád/, já uklízím /občas/, teplé dny střídají studené noci a v domě není topení! A ještě nastalo období mých největších nepřátel – nádherných malinkatých komárků v mé rozkošné průsvitné noční košilce! I kill them! Nejsem stoprocentní budhistkou.

Modrá a bílá se mění v barevnou škálu duhy, kterou v každém okamžiku vidím jinak. Co vidím opravdu dobře, je má špína po první návštěvě hammámu /tureckých lázní/.

Poprvé jdu do hammámu se setrou Az a manželkou bratra Az v místní vesnici asi deset kilometrů od Hammamet. Nejsem připravená, nejsem vybavená, jsem za eu cvoka! Polévám se šíleně horkou vodou, nemám vlastní polévátko a strhávám si šátek z hlavy, nejsem žádná muslinka, ne! A výsledek?

Sestra Az mne seděla z kůže nějakou šílenou žínkou, neměla jsem sebou čisté spodní prádlo a následně jsem šíleně nasydla.

Takže zase ležím, mám černé smrkle, černé myšlenky a stýská se mi.

Ležím sama v cizí zemi, v cizí posteli a asi tady umřu bez své šílené rodiny, bez svých bláznivých přátel a zdechnu bez dechu.

Jsem v zemi, kde se mi zdají různé sny.

Jeden mladý chlapec si šel zaplavat do stoky plné rostlin bahna a bláta, dostal se do místa, kde byla velká hloubka, zamotal se do modrých rostlin a začal se topit. Jeho bratr okamžitě volal místní policii, která ihned přijela, ale nikomu se do černé vody nechtělo. Nemáme potápěčský oddíl ani vybavení, říkali a tak se mladík utopil. Jeho rodina požádala policii, aby tělo vyprostili. Počkáme do zítřka, až mrtvola sama vyplave, navrhl šéf policie. Zoufalý bratr utopence se rozeběhl k bílé silnici. Křičel a mával na řidiče. Řidiči zastavovali a silnice se okamžitě ucpala. Zablokovali cestu a to jak ze solidarity k mrtvému, tak protože prostě nemohli projet. Policie si pouze zapsala čísla aut a mladík druhý den vyplaval sám. Jeho obličej byl tmavě modrý.

Byla jsem lapena ve své vlastní síti, lapala jsem po svém vlastním dechu a byl to čas temných barev duhy.

A stejně zase další den vyšlo slunce. A vyšlo bez ohledu na spotřebu mých papírových kapesníků, bez ohledu na můj dávivý kašel a bez ohledu na přítomnost mých nočních démonů! A moře bylo zase světle modré! A bylo blízko!

Listopad 2009 – učím se nakupovat bagetu, ovoce, oblečení a vybavila jsem se před další návštěvou hammámu. Mám velkou osušku v barvě fialové /menšfa/, plátýnko v barvě fialové /futa/, malý koberec v barvě fialové /zarbia/, stříbrnou misku na polévání těla /gemila el hamem/, stříbrné pantofle, speciální žínku v barvě růžové /kesa el hamem/, speciální mýdlo v barvě brčálově zelené /pouze domácí výroby/, speciální šampón v barvě hovínka mého psíka /tfal/ a arabský šátek v různých barvách /mharma/. Mám i krajkové kalhotky v barvě bílé a už vím, že se nesmím v hammámu pohybovat nahatá. I Az chodí do hammámu ve slipech. A důvod? Ženy přichází umýt své děti i malé chlapce. Není dobré, aby viděli ženské pohlaví a v mužském hammámu zase není dobré, aby malí chlapci poměřovali velikost svého penisu s penisem dospělého muže. Další důležité zjištění – po koupeli se musím obléknout do čistého spodního prádla a nesmí se opakovat při další návštěvě. Škoda, že nenosím zlaté šperky. Arabky totiž sledují, kolik zlata mají na sobě ty druhé a pak se drbou navzájem – doslova i přeneseně. Mě odrbala lázeňská. Konečně jsem tedy čistá a říkám Saha – něco jako Díky za hammám! Umytá, oholená a doma se muž / také všude oholený/ už těší na noční radovánky – je to tady taková předehra! A prd – opili jsme se, pohádali jsme se a já chci domůůů!!!! Ale kde to je? Ach jo! Jediní, kdo si tu noc užili, byly malinkaté komáří bestie, jelikož jsem usnula bez průsvitné košilky.

Kapitola šestá saker bab ou saker chebek /zavři dveře a zavři okno/, zimní

Ryby se chytají na udici, lidé na slova.

Německé přísloví

Přišla zima. Domy prochladly, lidé ochladli, na místním souku se začali prodávat bundy, šály a dlouhé spodky. Počasí střídalo slunečné dny se zamračenou oblohou. Většina hotelů postupně zavřela, turisté odjeli a na plážích zůstaly jen opuštěné čluny a divocí psy. Chodím do školy, chodím na dlouhé procházky, prostě se jen toulám. Je to čas vyprávění příběhů, pověstí a pohádek. Tu první pověst jsem si přečetla v knize. Je o princezně Dido z Tyru, která musela prchnout ze svého domova do oblasti dnešního Tuniska. Požádala místního náčelníka, aby jí daroval tolik půdy, kolik se vejde do kůže vola. Dido však kůži nastříhala na úzké proužky a obepnula jimi území, na kterém založila kartaginskou pevnost Byrsu. Prostě taková naše Chytrá horákyň. Další příběhy jsou především o pokladech uložených v nedalekých horách. Stále se prý vracejí potomci lidí, kteří zde kdysi zlato zakopali a snaží se ho najít. Někteří ho i najdou, ale většinou mají smůlu. Zlato patří tuniské vládě. Tradičně oblíbenou pověstí je: chudý člověk za celoživotní úspory koupí polorozbořený dům, postupně ho opravuje a ejhle, kopne do ztrouchnivělé podlahy a... poklad! Zda historické zlato poctivě odevzdá současnému tuniskému státu či ho v tichosti prodá boháčům, to pověsti neuvádějí. Věčná je naděje lidí, že objeví zlatý poklad, uloví zlatou ryбку či zlatou turistku! Ano, těch pověstí je skutečně hodně. Jak přijela paní /pozor vždy je to paní, nikoliv panna /z...zde možno dosadit všechny eu země... a šla si vyrazit s mladým místním chlapcem na místní disco do hotelu, ale chlapec měl pouze kraťasy a tak ho ochranka hotelu dál nepustila a paní z... řekla, nic se neboj hochu, jednou ti to tady bude patřit. A sešel se rok s rokem a ta hodná paní skutečně hotel koupila. Takže vše dobře dopadlo a na tuhle diskotéku už od té doby mohou i chlapi v kraťasech. Nejsou to krásné příběhy?! První cizinci, kteří se tady před sto lety objevili, byli velice zámožní, velice zajímaví a místní lidé je milovali. Cenili si té tajemné skryté krásy arabské kultury a respektovali ji. Svět se měnil, cizinci se vraceli a pohádky zůstaly. Začali se stavět první velké hotely a obchod se v zemi rozběhl. Druhá generace turistů byla stále zámožnou třídou. Kdo si také v té době mohl dovolit zámožské dovolené?!

Čas běžel a děti se běžně domů vracely s penězi a dárky od turistů z pláže. Přišla éra objevování nových světů a letecká doprava se stala dostupnou pro všechny.

A čas zrychloval.

Třetí generace turistů už nebyla ani tak zámožná, ani tak zdvořilá. Co se stane s dítětem, kterému celý život dáváte všechno, po čem touží a jednoho dne z ničeho nic řeknete: DOST! Myslíte, že to pochopí?

Vnitřní krize se prohloubila na obou stranách – úpadek v Evropě se zrcadlí i tady. Nebo naopak?

A dnešní „arabské dítě“, které žije částečně svůj život v pohádkách, si řeklo: když mi to nechceš dát dobrovolně, vezmu si to samo. A komu to vlastně beru? Je to ještě vůbec člověk, když sem přijede s manželkou a dívá se na její sex s jiným mužem, je to ještě člověk, když nemá základní úctu k rodině, je to člověk, když jí vepřové?!

Čas ztuhl.

Dnešní turisté jsou převážně ze zemí střední a východní Evropy a jsou nemajetní. Moc nenakupují, většinou diskutují o každém dináru, stále odhání děti a občas i závidí Tunisánům jejich auta, domy, život, wow!

Navštívil nás majitel domu /velmi tradiční muslim/ a tak jsem se pochlubila se svými pokroky v arabštině. Trochu jsem se spletla ve slovíčku, místo máme špinavé umyvadlo, jsem s úsměvem řekla mám špinavé prso!

Ještěže v mešitě začínala odpolední modlitba!

Žiju tady, Az mě naučil zacházet s hadičkou po vykonání toalety a před námi je první velká zkouška, svátek berana.

Kapitola sedmá beránek Boží a lham aalouch, aosben, kaddid, jeld aalouch /maso, jitrnice, kotleta, kůže beránkova/, tradiční

Je-li tvůj přítel medový, nemusíš ho proto sežrat celého.

Arabské přísloví

Sedm dní předtím jsem všude potkávala beránky, na trhu, na ulici, v naší zahradě. Všichni se usmívali včetně beránků. Děti se s nimi mazlily, fotily a muži brousili své nože.

V Tunisku bylo podřezáno sedm miliónů beránků a byl to čas našeho absolutního střetu tradic a víry. Jak vysvětlit muslimovi, že nemohu zaplatit půl beránka? Jak vysvětlit budhistce, že musí? Řvali jsme na sebe celou noc bez ohledu na sousedy a sebe samé, běhali jsme po schodech, vytahovali své argumenty víry. Má detailní přednáška o Buddhově diamantové cestě byla na prd, stejně jako vysvětlování Az o oběti Bohu.

Bylo to ráno, kdy před mnoha stoletími, vyšel na horu Abrahám se svým synem a Bůh mu řekl, pokud mne ctíš a miluješ, obětuješ mi to, co je ti nejvzácnější. A co je vzácnější nežli naše děti?

Pak mu Bůh seslal ovci.

Všichni známe tenhle příběh, četli jsme ho, ale zažili jsme ho v praxi?

A jak to dopadlo? Zaplatila jsem půlku beránka, jela jsem k rodině Az na oslavu beránka, ochutnala jsem masíčko beránka a pak jsem sežrala celou svou půlku beránka! Nejsem budhistkou ani na sedm procent!

Komáří bestie jsem vyhubila bez pocitu viny a důsledně! Bylo jich sedm!

Kapitola osmá bouchající dveře, skřípějící okna, větrná

Není dobré nahněvat toho, koho musíš zítra odprošovat.

Španělské přísloví

Prosinec 2009

Přišel vítr a usadil se mi v hlavě.

Připomněl mi jeden příběh. Existuje ostrov, na kterém jednou za čas silně fouká. Lidé z toho většinou blázní a tak místní vláda vydala zákon – ten kdo spáchá nějaký zločin ve větrném období, bude osvobozen, nemůže za to.

Začínám bláznit – mluvím ze spaní /anglicky/, chodím na starý hřbitov a mluvím s mrtvolami /česky/ a mluvím s českými přáteli do telefonu /arabsky/.

Nevěřím vůbec ničemu ani svým vlastním očím v brýlích na čtení.

Natož Arabům!

A pak přestalo foukat.

Nakupuji vánoční dárky, mám svátek, peru, zpívám koledy, balím.

V televizi běží arabská verze reklamy na dámské vložky Always, odlétají na kouzelném Aladinově koberci. A já...?

18. 12. 2009 – taky odlétám – domů?!

Kapitola devátá odemčené dveře, zabedněná okna, zasněžená

*Dobrý přítel přinese topení, když svět zapadne sněhem.
Čínské přísloví*

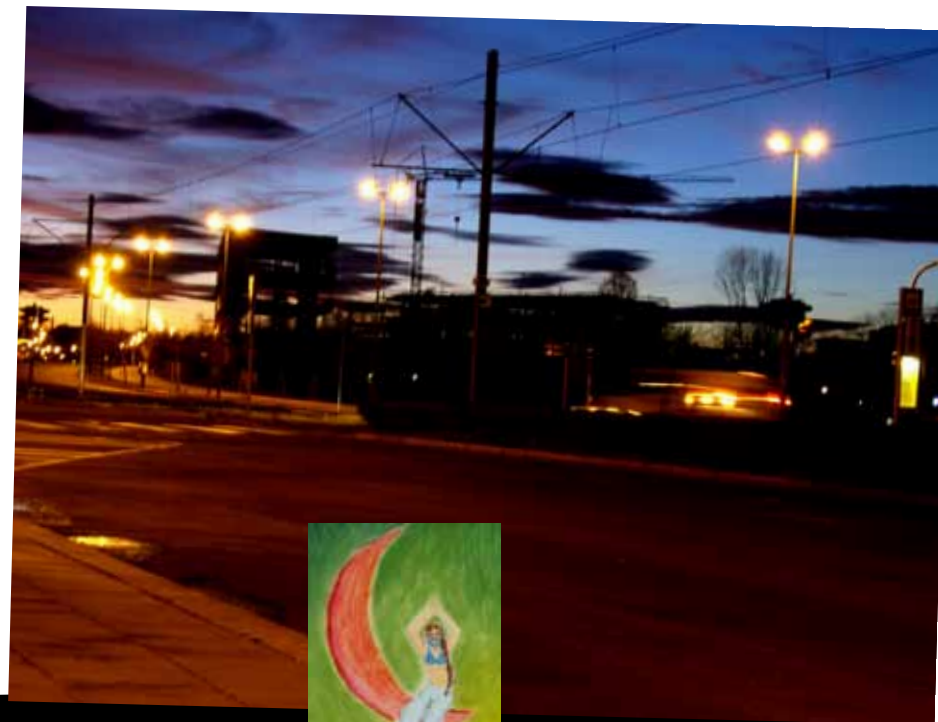
Čistý sníh, hořké setkání s maminkou, horká objetí s přáteli, cesty studenou tramvají, teplá vana s pěnou, sladká vůně noční Prahy, sms I miss u, emný dotyk ruky mého syna, nekonečné rozhovory a další příběhy...

Kapitola desátá dlouhá, široká a nekonečná

*Skutečně šťastný je ten, kdo připadá šťastný sobě, ne druhým.
Latinské přísloví*

1. 1. 2010 – všechny pohádky mají šťastné i méně šťastné konce. Kde jsou?
2. 1. 2010 – bude mi 46 a denně pravidelně dýchám. Zda jsem améba, mlok nebo člověk je mi v podstatě jedno. Cesta na jakoukoliv planetu je cíl, i na tu vlastní. Letošní rok bude nabídka zájezdů opět velmi široká, takže se připoutejte, odlétáme! Záchranné vesty nenajdete pod sedadly, v případě nouze se musíte naučit létat rychle a sami. Kapitán a jeho posádka vám přejí příjemný let!

Zn. Hledám kohokoliv, kdo vlastní záchrannou vestu!

Arabská próza

Když lidé žijí v minulosti a zároveň čelí nástrahám moderní doby
– nebudte překvapeni, jste přece v arabské zemi.

Věnováno všem mým **arabským přátelům**, kteří se mnou létali vzduchem,
prošli ohněm, dopadli na zem a našli vodu

Kapitola první mlčící země, stojatý vzduch, spící drak a voda živá

Leden 2010 – bude mi 46 a vracím se do země, která mi bere dech a zároveň za mne dýchá. Přistávám na letišti v Monastiru, v letištní hale čeká Az s kyticí růží za zády. Stydí se a já se směju. Jsem zase tady a přede mnou je **zase jen cesta!**

Stále bydlíme ve staré části Hammamet v malém domě, Az má na nočním stolku arabskou knihu Muži a ženy /něco jako Muži jsou z Marsu a ženy z Venuše/ a já mám na nočním stolku knihy dvě, Ženy mezi dvěma světy a Osho – Odvaha.

Pokračuje doba příběhů a jeden z nich je o prodeji místní mešity. Stejně jako u nás se kdysi prodal hrad Karlštejn, tak v Hammamet se zase prodala mešita. Hlavními aktéry jsou, jak jinak, německý turista a tuniský filuta, který se prohlásí za majitele mešity a zavede turistu v pátek do muslimského svatostánku. Přicházejí muži, platí deset dinárů a výběrčí jim za to dává lístek. Německý občan si bere kalkulačku a lehce si přepočítá, že investice se velmi vyplatí. Sepisují tedy smlouvu, Němec platí zálohu a odjíždí domů pro další peníze. Samozřejmě, že po jeho návratu do Tuniska se po prodejci slehne zem. Nevadí, říká si Evropan, alespoň ušetřím. Bere svou smlouvu, jde do „své mešity“ a domáhá se svého majetku. Samozřejmě, že ho okamžitě vyvedou a tak zamíří rovnou na policii, aby zakročili dle práva. Jistěže se mu vysmějí – kdo to kdy slyšel, aby si někdo koupil mešitu! A co ty vstupenky, zoufale se ptá muž. Vstupenky neexistují, je to jen potvrzení, že každý správný muslim přispívá dle koránu na stavbu další mešity! Třeba i v Německu! Allah akbar!

Také dále pokračuje doba jemně blikajících reklamních Az vstupů a mého bodu G, kdy i sousedé nad ránem odlétají ve svých virtuálních snech na svých kouzelných koberečích, aby se vrátili zpět ke své první ranní modlitbě. Allah akbar!

Náš černý kocour leží na bílé zídce a mrská ocasem. Poslouchal naše noční vzdechy a ráno jsem si přečetla v jeho tváři – ti lidé ale divně kvílí, ještěže jsem arabský kocour! Allah akbar!

Únor 2010 – někdy si ani nevšimnete, kdy vám přeběhne po ruce malý nepatrný stín. Je tak rychlý, a... už je pryč.

Az přestává číst a v jeho nočním stolku jsem našla malé dřevo. Dřevo bylo od místní čarodějnice, kterou důvěrně znala nejstarší sestra Az. Vyhodila jsem ho, odmítla jsem společný obchod a odmítla jsem jíst pudink sestry Az. Stíny začínají mít své jasné obrysy.

Ano, z ničeho nic jsem se ocitla v hluboké historii plné mýtů a pověstí a z pozorovatele nad věcí jsem se stala nemotornou aktérkou děje. A divadlo opět žije! Jenom já najednou nevím, zda se hraje komedie či drama! Prostě mě režisér života vystrčil na jeviště a ...? Jsem princezna Dido nebo jsem ta „hodná paní z Evropy“ nebo jsem jenom to dřevo? Náповěda měla volno a hlediště bylo plné.

Kdo by si taky nechal ujit reality show přímo ve svém městě, na své ulici, za svým oknem. Nedýchám, nevycházím, na vstupní dveře jsem pověsila cedulku – dnes vyprodáno a vedle citátů z koránu jsem pověsila budhistický symbol jin jang!

Náš černý kocour vztyčil ocas a někam zmizel.

Březen 2010 – stále je zima. Obtočila jsem se kolem plynového hořáku, upadám do psychotického bezvědomí, kdy jsem se vznáším v obalu modré planety a místo bodu G griluji gauč nejprve do světle hnědé, následně do tmavě hnědé barvy. Az si chodí pro náповědu ke své sestře, pravidelně hraje svůj divadelní výstup a já zůstávám sama v domě uprostřed tradiční arabské čtvrti s velkou zásobou alkoholu a s malým evropským sebevědomím. **Na vlastní kůži zažívám svět před emancipačním procesem v Evropě! Byl to návrat do historie, kdy arabský muž odcházel z domu a nechával svou ženu tak dlouho samotnou, až ho poslechl.** **Co jí také nakonec zbývalo.**

A co zbývalo mě? Měnila jsem vodu ve vínu a víno ve vodku a velký vůz se měnil nad mým oroseným čelem z půlměsíce na kříž. Přesto jsem jedno odpoledne stála u kuchyňské linky a řekla: „Zůstanu tady.“ Druhý den jsem zahlédla na ulici pohřeb. Muži nesli máry a rychle běželi na místní hřbitov. Pohřbívá se hned a jak pověra praví, ženy mohou přijít až další den, jelikož při uložení do hrobu procitají další nebožtíci a mohli by jim koukat pod sukně! Další plus pro arabské muže – jsou první na hřbitově a nosí kalhoty! Můj černý kocour sedí pod bílou zídkou a mrská vousy. Poslouchal mé noční vzdechy a ráno mi říkal – ty teda divně kvílíš, ale já jsem arabský kocour a mám ocas! Allah akbar!

Kapitola druhá čerstvý vítr, dech draka, voda dravá a šepot země

Duben 2010 – někdy si zřetelně všimnete, kdy vám po tváři přeběhne malé nepatrné světlo.

Je tuniské jaro plné jasmínové vůně a s ním se vrací i můj milý přítel Ay s čokoládovým úsměvem. Nosí mi jahody a vanilku do postele a můj pláč

nad hroby se rozplývá s každým kouskem sezónního ovoce. Chodíme ven jíst i tančit, na pláž i do kavárny a smích se opět stává mým nejlepším přítelem. Ay vydržel hodiny malovat po mém obličejí a tvořit jinou ženu, nevyhledával sex a přesto mě celé noci držel v náručí, byl prostě zvláštní. Zvláštní jsem byla i já – nepoznávala jsem svou vlastní fotku v jeho mobilu! Urazila jsem se, když mi řekl, že je to jeho přítelkyně, pak jsem si teprve nasadila brýle a uviděla sama sebe. Bože, jak jsem byla slepá!

Jednoho rána se vrátil můj černý kocour a vrátil se bez ocasu! Šíleně kvílel a já do něj po poradě s českou přítelkyní nacpala dva ibalginy. Za hodinu se mu zúžily oční panenky a snažil se zastavit svou černou packou kuchyňský větrák, který byl v tu chvíli aktivní! Následně upadl do psychotického bezvědomí přímo vedle větráku. Nic neříkal a mé srdce bylo pyšné, zase jsem zachraňovala. Večer přišli dva! Dva úplně stejní černí kocouři, se stejnou pokerface, rozdíl byl jediný – jeden mrskal ocasem a druhý byl bez něj!

Květen 2010 – konečně mám svou první práci! Škola, kam jsem chodila na arabštinu, získala smlouvu v hotelu na severu Tuniska v Tabarce a já mám učit arabský personál český jazyk! Jsem nadšená! Vytvořila jsem si vlastní modul a vyrážím na sever.

Svou práci miluji a hlavně první účastníky kurzu. Jsou to ženy, uklízečky v hotelu, některé negramotné a já mám svou představu, že za pár hodin mého semináře budou mluvit plynule česky. Ano, byla jsem hýčkaná, respektovaná a rozmazlovaná paní učitelka. Městečko Tabarka vypadá jako naše jižní Čechy, takže se tam cítím jako doma a sním svůj sen o dalších kurzech a dalším svém úspěchu v Arábii. Přála jsem si zakořenit jako ten nejstarší dva tisíce let žijící olivovník.

Před mým odjezdem z Tabarky porodila místní hotelová kočka koťata v mém kufru a odmítala ho opustit! Celý hotelový personál si šuškal – to není učitelka, to je čarodějnice! Nasedla jsem na koště, opustila jsem kočku, její potomky i Tabarku a vrátila se zpět ke svým dvěma kocourům – s ocasem i bez ocasu!

Červen 2011 – přiletěla jsem do Hammamet u nabitá energií a sebevědomím. Vymyslela jsem si malý bussines – pronájem kol s výlety po okolí. Kupuji kola, udělala jsem vizitky a hlavně měla jsem vizi, co dělat v létě. Jenomže... nevím, co si představoval Ay, ale práce to fakt nebyla!

Tak dlouho se povaloval na pohovce, až mi došla trpělivost a doporučila jsem mu, aby se odstěhoval! Ano, udělal to i se všemi mými koly! Poté se zdrogoval, v noci se vyšplhal na střechu, kde si pokecal s oběma kocoury a začal se spouštět do domu. To už jsem neriskovala. Navlíkla jsem si tepláky, sebrala kabelku s pasem, mobilem a kartou a zdrhla na místní policejní stanici. Vyrázila hned dvě policejní auta – jedno honilo mého milého přítele Ay po střechě a druhé jelo se mnou. Sedím na svém hammametském gauči,

roním slzy a kvílím – ena moderesa tchekia wa nhebb Tunes /jsem učitelka češtiny a miluji Tunisko/, ohhh. tuniský policista mě hledí po vlasech a nechápe, co tady probíhá dělá!

Druhý den odjíždím na Djerbu. Milého přítele Ay si nechali přes noc na policejní stanici, musel podepsat papír, že se ke mně nepřiblíží na sto metrů. Jeho oblečení jsem nechala u majitele domu, ovšem ještě předtím jsem byla pro změnu kreativní já. Výtvarně jsem ztvárnila mnoho světadílů, planet a černých děr na jeho značkové košile, džíny, kožené bundy. Nástrojem mé kreativity bylo české Savo proti plísni a nejlepší plátnem – jeho nejoblíbenější růžová košile od Armaniho. Vzniklo nové originální dílo – sytě žlutý ostrov Madagaskar s indiánským třepením v oblasti rukávů na růžovém podkladu! Byla absolutně IN!

Na lehátku u hotelového bazénu na ostrově Djerba se sklenkou suchého Martini, olivou a kouskem citronu klidně zvedám telefon. „Co se stalo s mým oblečením?“ řve Ay do sluchátka. „Nevím“ odpovídám s hřejivým pocitem v břišní dutině. „Jedu na Djerbu, najdu si tě, zabiju těěěěěěě...“ kvílel Ay a já...? Konečně chápu význam slova „arabská pomsta“ v praxi! Jak je sladkáááá!

Pokládám sluchátko, polknu olivu a jdu si zaplavat. Allah akbar!

Kapitola třetí zlatá dračice, nový pramen, slunná země a letní bouře

Červenec 2010 – noví lidé, nové možnosti a také nové pevné rozhodnutí – much razl fi dari/žádný muž v mém domě!/ Postupně poznávám českou komunitu žijící v Tunisku, postupně se sbližuji s arabskou komunitou v Hammametu, krok po kroku postupuji dál. Nebo spíše krůček po krůčku? Seznamuji se s Čechem, který tady pracuje. Snaží se mi sice pomoci, ovšem jako vždy a všude – nic není zadarmo! Snaží se mě také dostat do postele! Jsem na hony vzdálená hrátkám s „černým ocáskem“, natož s postarším „albínem“! Zřejmě na to má vliv i má poslední špatná zkušenost se sousedem z vedlejšího domu. Jmenoval se Bob, nacpal se mi do domu pod záminkou pracovní spolupráce a... co mám dodat? Znásilnil mě! Prase Bob postávalo v následujících nocích u svého okna, civělo k oknům mým a funělo! Policejní stanici jsem nenavštívila. Co bych jim také řekla? Jednoho cvoka jste mi před týdnem sundali ze střechy, tak tady je další dodávka, další tuniský mahbul /magor/? Kocour bez ocasu si jen zhnusně odplivl, já zatáhla záclony a zůstala!

Srpen 2010 – nový kurz češtiny, noví studenti a můj syn přijíždí na návštěvu. Nejprve vše vypadá slunečně, následně vše dopadá měsíčně. Můj syn odmítá vycházet ven z domu ve dne, zato bloudí po Hammametu v noci. Výborně! Opět se mezi námi schyluje k bouři, která nakonec vrcholí hromy, písečnou bouří a jeho odjezdem. Opět se naše představy o životě minuly v meziplanetárním prostoru o 360 stupňů. Pomalu končil Ramadan i největší vedra, Allah akbar, ufl!

Září 2010 – prohlubuji své přátelství se svou první arabskou přítelkyní Samirou a její rodinou. Samira je majitelkou kosmetického salónu v Hammametu, má tři děti, manžela a stejný smysl pro humor. Sam mě učí být ženou a já jí naslouchám, nejen naslouchám, hltám každé její gesto. Pod jejím vedením se stávám královnou pohrávající si s vějířem uprostřed horkého letního večera, pobuřující tančící ženou v arabském šantánu, unavenou metresou v prvním ranním slunci i zahalenou muslimkou skrývající svůj svět. Samira je celý můj svět! A v tomhle světě platí jedno pravidlo – pokud tě Arabové skutečně milují, můžeš je opravdu sníst! Stávám se evropskou piraňou – nejraději bych okusila i kocoura bez ocasu, samozřejmě jediné s tuniskou harisou!

Kapitola čtvrtá arabská vichřice, probuzený drak, ohnivá země a mrtvá voda

Říjen 2010 – zase zažívám ty nádherné dny, kouzelné noci a hluboké přátelství s ženou z jiného světa. Svěřuji se jí, svěruje se mně. Vypráví mi o ženském světě v Tunisku, vysvětluje mi role, chování, jednání, radí mi, stará se o mě. Sedíme v tichých kavárnách, v hlučných šantánech, v arabské zahradě, někdy samy, někdy s jejím mužem. Pohádky, příběhy, slunce, stíny – vše v jednom. Má zahrada je plná bílých koček a černých kocourů!

Listopad 2010 – halloween. Kupuji na trhu dýni, dlabu ji jí a daruji Sam. Vyšly jsme si spolu do baru a Sam mě držela za ruku, hladila ji a povídala o tom, jak mnoho žen v Tunisku je v podstatě bisexuálních, jak moc jim chybí ta něha a porozumění ze strany arabských mužů, jak musí být neustále ve střehu, vše kontrolovat a řídit. Rozumím jí, domluvily jsme se na společném podnikání a kocour s ocasem přestává bojovat s kocourem bezocasým. Každý si vybral svou vlastní cestu, po které přichází k mému domu.

Prosinec 2010 – vánoce. S radostí jsem přijímám pozvání jedné české známé a trávím nádherné české vánoce na severu Tuniska v městě Beja s českým kaprem, s bramborovým salátem, bez sněhových vloček, zato s výlety po okolí bez kocoura.

A pak... HO potkávám. Má všechny přednosti a spojení muže zrozeného v moři /jak pověst praví – před padesáti lety existovalo v Hammametu místo v moři, kam chodily místní ženy rodit a jeho matka ho tam přivedla na svět/, muže, který prošel ohněm, žil v evropské zemi a zůstal hrdý. Je mým posledním arabským snem. Nemůže popadnout dech v noci stejně jako já, říká mi – ty jsi skutečná žena, i když mumlám hlouposti, kupuje mi šaty, vodí mě na večeře, dívá se na můj nemotorný tanec, sprchuje mě, když mi je zima, odchází a vrací se v pravý čas. Nesliboval a miloval v tu chvíli, neodnášel mou duši, byl přítelem, tím pozdním jasmínovým přítelem, který ví, že čas se naplnil a nečeká, nebouří a neboří, jen kráčí po moři. Byl prostě Ahasver, poutník života. Ali.

A já žena s maďarskou krví, letící s láskou proti ohni, jsem mu bolestně rozuměla.

V Sidi Bouzid se upálil nějaký kluk a džin už nebyl ve sklenici s tonikem, ale dostal se do zápalné láhve, která jednoho dne vybuchla uprostřed vyprahlé pouště.

Kapitola pátá draci, bouře, poušť a oáza

Leden 2011 – začíná revoluce, sedím na pražském gauči, odříznutá od svých arabských přátel, vyděšená a vůbec netuším, co budu dál dělat?

Na všech kanálech plují zprávy o arabských bouřích, velbloudi se už nepotácejí se zrudělými turisty po pláži, ale ženou se náměstím s arabskými bojovníky v sedlech proti tankům. Kameny, klacky, láhve, boty smetly dva staré arabské nemocné pány, kteří už neměli tu sílu zajistit arabské bohatství a budoucnost pro své syny. Zaručené informace se propojily s bájnou arabskou pohádkovostí – padaly rekordy o počtu mrtvých, o útěku diktátora, o budoucí moci. Letadla přistávala na Sicílii, ve Francii, následně v Saúdské Arábii a mé letadlo opět přistálo v Tunisu.

Únor 2011 – Hammamet. Všude je klid a přesto...

Dívám se kolem sebe a hledám tu duši země, která mne tak okouzila. Kde zůstala ta víla, která vykročila bosou nohou z rybářských sítí s obrovskou vůlí stát se princeznou, okrášlená arabským zlatem, zahalená do svých tradičních šatů lehce běžící po cestách, kde na každém kroku měla možnost nechat se svézt kočárem či arabským koněm s horkou krví a sladkou řečí?

Měnila se snad při každém dotyku s tvrdou zemí v divokého arabského hřebce náhle bez uzdy i bez sedla, který už necválal, ale letěl proti zdi i proti nebi, kde našel svou pravou podobu v ohnivém draku a ve svém pádu zapaloval vodu? Už nic nestálo v cestě. Vše muselo shořet, vznést se do oblak, vrátit se na zem a utopit se v slzách. Pár starých železných sloupů, tuny krvavého zlata a proti nim touha. Hranice byly překročeny. Na nich vykvetl jasmín, jen se z něho stalo nezasloužené slovo – jasmínová revoluce! Jasmínoví vrazi z věznic se rozeběhli po celé zemi a ochutnávali nejenom „krev beránka“. Pod rouškou noci se kradlo, tiše znásilňovalo a opakovala se evropská historická obdoba **noci dlouhých nožů**.

Je to moc bezvládní, vyřizování účtů, domobrany a sbírek na náměstích. Jedu s konvojem s pomocí do středního Tuniska. Auta a autobusy se ozdobily vlajkami a muži křičí – sever a jih, střed a pobřeží – všichni jsme bratři! Necítím to tak – ani kocour bezocasý nemá soucit s kocourem s ocasem! A Sam? Čekala na mne jako muž, omlouvala mé chyby, milovala mne celou svou duší a já...? Po jedné vášnivé noční diskuzi s jejím mužem jsem jí opustila. Nemohla jsem se totiž stát stoprocentní Arabkou, ani jsem nemohla podpořit stranu Arabské unie, nemohla jsem s ní zůstat a starat se společně s ní o arabskou domácnost. Opustila jsem ji, zradila jsem ji, přešla jsem na stranu mužů. Ještě tu noc jsem odešla z jejího domu, v době stanného práva jsem prošla Hammametem, prostě nebylo vyhnutí – byla to absolutní láska a absolutní zklamání. A moji kocouři už na mne čekali v tom tichém průzračném ránu. Vývoj dalších dnů ukázal, že draci z Tuniska a Egypta si dali sraz v Libyi, Kaddáfimu přezdívali zangy, zangy – slepá ulička, v Tunisku mladíci nasedali na vory, mířili k evropským břehům, kde se mylně domnívají, že kotví archa Noemova a mě také čeká návrat. **Prostě a jednoduše se stalo to, co už tisíckrát před tím – s diktátorem a s draky odešla zároveň i ta duše země a u jejích bran už čekají kontejnery s celým tím cirkusem konzumu. Kocouři všech zemí si pilně brousí dráčky!**

Kapitola šestá dračí stezkou, vodou i vzduchem

Balím krabice, prodávám nábytek, dívám se z okna. Ano, tentokrát v Arábii. Odjždím a můj černý kocour pomalu umírá. Každý den tiše přichází, hubne, ztrácí srst, jen ocas mu zůstal. Nemám mu co nabídnout – ani by to nepřijal! The world was changing! Někdo staví vesmírný člun, někdo buduje bunkr hluboko pod zemí, někdo se plaví na gumovém člunu, někdo nosí ženské orgány v peněženke. A všichni věří, že se zachrání před vodou, ohněm, větrem, světem. Jen nikdo nevlastní univerzální záchranou vestu! **Reklamní agentury jsou v šoku, poprvé neřídí svět – svět se nevrčí podle jejich psů! A to ještě vůbec netuší, že v Arábii se pro změnu vrtí kocourem!**

Kapitola sedmá kruhy ve vzduchu, na vodě i v životě

Email – 22.4.2011

dear simona

it's with pleasure that i answer you why not? you are the best women i meet if you know...i never forgot you too really you are very important part of my life... i went i belgium in 2007 now is 2011 so much think changed in my life too.. am not became rich man but i became rich man in my mind am grand up now i understand and i think and i move and i exist... i study and i work in same time i have simple life but am happy and not happy... i loved you really from my heart and i regret that i broken this with asking you always money and money... i feel now how it was hard for you i regret so much ... sorry simona am very happy that now you understand me why i did this am ready to give you back your money.. the important that we can keep touch and we stay forever freind because like you sad the word is changing.. please i want to ask you to go search in the youtub to this fantastic music name is (simona) from „james blunt“ i love this music because she is remenber me to you. /volný překlad – drahá simono, je potěšení ti odpovědět, proč ne? Jsi nejlepší žena, kterou jsem potkal, víš, že jsem na tebe nikdy nezapomněl, opravdu jsi velmi důležitá část mého života. Odešel jsem do Belgie v roce 2007, teď je 2011, tolik věcí se změnilo v mém životě... nestal jsem se bohatým mužem, ale stal jsem se bohatým ve své mysli, dospěl jsem, teď rozumím a přemýšlím a pohybuji se a existuji... studuji a pracuji dohromady, mám jednoduchý život, ale jsem i nejsem šťastný... skutečně jsem tě miloval ze srdce a lituji, že jsem tě ničil se svými dotazy o peníze... teď cítím, jak to pro tebe bylo těžké, lituji toho moc... omlouvám se simono, jsem moc rád, že nyní rozumíš, proč jsem to dělal, jsem připraven ti vrátit

tvé peníze... důležité je, že můžeme zůstat v kontaktu a zůstat přátelé navždy, protože, jak jsi řekla, svět se mění... prosím, chci tě požádat, abys našla na youtube jednu úžasnou hudbu, jméno je simona od James Blunt. Miluji tuto hudbu, protože mi tě připomíná.

aymen /v mém příběhu uveden jako Ah – první setkání/

13.5.2011

Jsem jasmín, kocour, mimozemšťan nebo mladá dívka zasažená prvním polibkem, stará žena hledající svou poslední lásku, vyhořelá kráska, která získala i ztratila pozornost??

Vzpomněla jsem si na jednu pohádku z dětství, kde se každý den ptá zakletý páv princezny, kdy si ho konečně vezme za muže a ona mu odpovídá: „Až přepluji moře a přežiji hoře.“

P.S. Dnes je hezký den – Eltaks behi ljum a Bůh i Alláh si dávají svou pravidelnou hru v šachy.

Zavírám počítač, končím příběh, za chvíli odcházím na nádraží a jdu čekat na vlak z Belgie. Sázky na dnešní den jsou uzavřeny!

**„Nenávidíme mnoho lidí jen proto,
že jsme příliš pohodlní hledat možnost,
jak je milovat.“**

Arabské přísloví

Děkuji

